

Jan Dobšenský

Neviditelný nepřítel

KKNIHY.CZ

1. vydání

*vydáno v prosinci 2023 jako 118. publikace
vydal Pavel Kohout (www.knihy.cz)*

ISBN 978-80-7570-238-8 (epub)

ISBN 978-80-7570-239-5 (mobi)

ISBN 978-80-7570-239-5 (pdf)

Copyright:

Autor: Copyright: Jan Dobšenský © 2023

Ilustrace: Peter Eliáš © 2017-2020, Pavel Talaš © 2014-2015

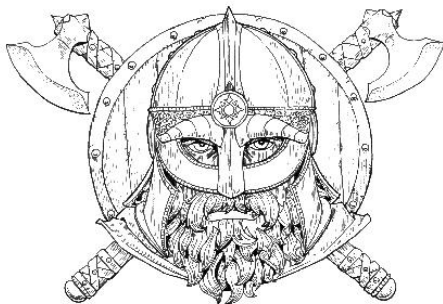
Návrh a zpracování obálky: Jan Dobšenský, Peter Eliáš

Jazyková redaktorka: Daniela Poláková

Yorrân

4. DÍL

NEVIDITELNÝ NEPŘÍTEL

JAN DOBŠENSKÝ

www.yorran.cz

OBSAH

Prolog.....	6
1. Velká rada	14
2. Desátý princ	48
3. Intermezzo.....	91
4. Stíny minulosti.....	95
5. Všichni proti všem	183
6. Audience	240
7. Nečekaná setkání	282
8. Tenká hranice.....	354
9. Na křižovatce	438
10. Z mého srdce do tvého.....	485
11. Zvol život.....	538
12. Host, nebo vězeň?	571
13. Sklidíš, co jsi zasel.....	652
14. Překvapivá odhalení.....	743
Epilog.....	782
Hlavní postavy a jejich vzájemné vztahy.....	788
Abecední rejstřík nejdůležitějších místopisných názvů	799
Rodokmen Taurenů.....	809
Chronologický přehled událostí.....	810

Pomořanský kalendář.....	815
Mapy	818
Yorrân - chronologický přehled jednotlivých titulů	826

Pokud se chcete dozvědět více o historii a geografii světa, kde se příběh této knihy odehrává, navštivte webové stránky autora věnované tomuto příběhu – **www.yorran.cz**

Yorrân

PROLOG

Poustevník se podíval na zmenšující se hromádku roští vedle ohniště.

„Dřevo dochází. Ještě nás čeká dlouhé vyprávění a nemám-li pokračovat v naprosté tmě, potřebujeme sehnat další palivo.“

Laven se rozpačitě podrbal na zátylku. „No, když jsme si večer rozdělávali oheň, nepočítali jsme s tím, že jej bude třeba udržovat celou noc. Napadá tě něco, bratře?“

Aevan se sebevědomě usmál, přikývl a ukázal rukou do tmy.

„Tam za tou písečnou dunou jsem ještě za světla viděl hromadu naplaveného dřeva. To nám bude stačit až do rozednění. Jen to sem musíme dotahat. Přece neskončíme, když to začíná být tak zajímavé? Budeme však potřebovat, aby nám tady Godrik posvítíl,“ řekl mladý muž a tázavě se na poustevníka podíval.

„Samozřejmě, rád,“ přikývl poustevník a ze záhybů svého pláště vytáhl malou olejovou svítilnu. Sklonil se k ohništi, vytáhl žhnoucí větvičku a lampičku zapálil.

„To je dobré tak leda pro bludičky,“ ušklíbl se Aevan. „Lepší bude, když vezmeme pár hořících polen a rozděláme další oheň nahoře na vrcholku duny. A když to bude nutné, ještě jeden u té hromady. Godrik bude přikládat a my to sem nanosíme. Co vy na to?“

Laven se obrátil na poustevníka s otázkou v očích, a když přikývl, dali se do práce. Během chvíle se rozhořely další ohně, které svým mihotavým světlem osvětlovaly cestu od tábořiště k hromadě dřeva.

Oba mladíci byli zdatní a vše šlo velmi rychle. Během chvíle vyrostla vedle ohniště hromada vysoká jako dospělý muž.

„Tak mnichu, spokojený? Doufám, že je toho dost na celé tvé vyprávění?“ zeptal se s úsměvem Aevan, když si utíral z pocené čelo.

Godrik přikývl a oběma nabídl nejprve měch s vodou a potom i svůj džbán s vínem. Oba princové si s povděkem přihnuli, ovšem Aevan si neodpustil jízlivou otázku: „Godriku, to tvé vyprávění je samé tajemství a záhada, ale pro mne je stejně největší záhadou, proč s sebou poustevník tahá plný džbán vína! A ještě tak dobrého. Nemám pravdu, Lavene?“

Starší z obou bratrů nepřítomně přikývl a obrátil se na vypravěče s otázkou: „Godriku, už jsme toho slyšeli tolik, že by toho bylo na tři knihy, ale já mám pořád pocit, že jsme se ještě nedostali k jádru věci. O čem celé to vyprávění vlastně je?“

Poustevník se pobaveně usmál. „Chápu, princi Lavene. Každé dobré vyprávění má několik rovin, které se teprve až s časem vynořují na světlo. A protože už jsme postoupili opravdu daleko, přišel čas podívat se na kraje a události, které jsme v průběhu mého povídání ještě nezmínili.“

„Co tím myslíš, poustevníku?“

„Jak jsem to řekl, princi. Ta největší dobrodružství a překvapení jsou teprve před námi. Protože teprve nyní začneme odkrývat to, co bylo dlouhá staletí před lidskými zraky ukryto.“

„Takže my jsme teď posluchači, Godriku, kterým bude odhrnut závoj zakrývající tu část příběhu, která byla doposud neviditelná?“

„Správně, princí Lavene, teď jste použil to správné slovo – neviditelný. Právě o skutečnostech, které nejsou patrné při prvním pohledu, tohle další pokračování bude. Ale než začnu, tak se vás zeptám, moji princové. Jaký nepřítel je ten nejnebezpečnější? Ten nejmocnější, nejsilnější, nejzákeřnější? Jaký? Co myslíte?“

Oba mladíci se na sebe podívali, Laven přivřel víčka a v očích se mu objevil záblesk poznání. „Jestli ti dobře rozumím, Godriku, a pokud vezmu v potaz to, o čem jsme hovořili, pak je to ten neviditelný...“

„Velmi správně, princí. Největší obavy v nás vždy vyvolává to, čemu nerozumíme. Proto nejnebezpečnější protivník je ten, jenž není vidět. A nyní přišel čas si jej představit. Ale pozor, nebude jen jeden,“ usmál se Godrik a tajemně se na své posluchače podíval.“

„Počkej, počkej, mnichu, jaký neviditelný nepřítel? Já myslím, že to bylo doposud docela srozumitelné. Za tu temnou stranu válčí ti, jež nazýváš Gortrogové nebo Ghireshové, pořád se mi to plete. A pak ti penězoměnci z Gívy, a hotovo.“

„Ano, tak to možná do tohoto okamžiku vypadalo, princí Aevane, ale mohu tě ubezpečit, že zdání klame. Každý příběh nejprve představí jeviště a figury, které se po něm pohybují. Ale je-li opravdu dobrý, probudí jeho zvědavost a donutí ho hledat odpovědi na otázky. Kdo je ukrytý za oponou? Kdo to vše vymyslel? Kdo drží v rukách nitky, které řídí všechny ty loutky na jevišti...“

„A někdo takový existuje?“ zeptal se Aevan.

Protože Godrik jen významně přikývl, Laven se zeptal: „Godriku, tuším, že nám chceš konečně sdělit, kdo je skutečným protihráčem našich hrdinů?“

„Dá se to tak říci. Ale pro dobré pochopení se nyní vrátíme v čase o nějaká tři století zpět a vypravíme se tam, kam jsme se ještě nedostali, na samý východ našeho kontinentu, do království Nibrilartu.“

„Nibrilart? Počkej, počkej, Godriku, nepadlo náhodou tohle jméno v pověsti o jižním tažení krále Bregedôra?“ ozval se Aevan.

„Správně, princí. To jsou ty drobné střípky rozsypané v předchozím vyprávění.“

„A co vlastně znamená to slovo Nibrilart?“

„V řeči windan, tedy elfů z dálného východu, znamená art pevnost nebo hrad a nibril... To je těžké vysvětlit, protože v našem jazyce pro to neexistuje slovo. Snad bych to mohl popsat jako šerá záře, pokud připustíte, že šero může svítit.“

„Ale pověz, Godriku... Není náhodou pánem Nibrilartu ten tajemný čaroděj, jehož jméno už v tvém vyprávění taky padlo? Jak se jen jmenoval? Už vím. Saitirno!“

Poustevník přikývl. „Správně díš, princí. Saitirno je pánem a učitelem windan. To on vyvolal přílivovou vlnu, která spláchla z tváře země Radamisovy voje a ve svém důsledku způsobila konečnou porážku Bregedôrova jižního tažení. On byl příčinou té jarní bouře, která odnesla při první samostatné plavbě Abarhilovu loď daleko na západ a současně rozprášila první Rômenkhôrovo tažení proti Nardinům. Saitirno je čaroděj, který pochází ze staršího a mocnějšího rodu než elfové. Ví více než oni a dokáže více než oni. Ovládá živly podobně jako čarodějové z časů Poslední války. Možná si vzpomenete na jednoho z nich, kterému se přezdívalo Bílý vůdce rady? I on pocházel se stejného rodu jako Saitirno.“

„Ano, máš pravdu, vzpomínám si na něj, ale ten selhal a nakonec sloužil mnohem temnějším pánu, než byl sám. A spolu s ním i padl,“ podotkl zamyšleně Laven.

„Kdo ví, možná stejný osud potká i Saitirna?“ Godrik se na okamžik zarazil a klackem zašoural v ohništi, ze kterého se k temnému nebi vznesl roj jisker. Pak jako by opět získal inspiraci, jal se pokračovat.

„Posílen svým pánem, kteréhož prozatím nazývejme Nimbresáro, i když i u něj časem vyjde najevo, kdo ve skutečnosti je, dokáže Saitirno neuvěřitelné věci. To jeho zaklínání téměř zničilo Dôrminar. To on vyvolal zemětřesení, které poničilo část dôrminarské citadely, když se zřítíl kamenný ostroh nad městem, z čehož vzniklo kamenné pole. Obyvatelé města to přičítali Gortarovi, protože nikoho stejně mocného neznali, ale ten v těch časech už nebyl.“

„Jak tohle všechno víš, Godriku?“

„Jednoduše. Všechno to bylo zapsáno na stříbrných deskách Nibrilartu.“

„Stříbrné desky?“

„Ano, srdcem Nibrilartu byl Šerý chrám a jeho stěny pokrývaly stříbrné desky popisující epos Saitirnova probuzení, dlouhé pouti elfů z původní domoviny na jih a následné budování zahrad a paláce Nibrilartu. Je to rozsáhlý soubor mnoha zpěvů, ze kterého se do Yorránových dnů dochovaly jen zlomky.“

„Ty některé z nich znáš?“

Poustevník přikývl.

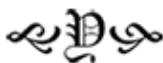
„Tak povídej!“ vybídl jej horkokrevný Aevan

„... stalo se roku 178 od založení Nibrilartu, když nově budovanou říši napadly hordy nájezdníků z jihozápadu. Objevily se nečekaně jako kobylinky, jako přívalová vlna uprostřed slunného dne. Tisícíhlavé šiky složené ze všech národů žijících za nebetyčnými vrcholy Erod Dairam, válečníci černé, rudé i bílé barvy pleti pochodovali poháněni svými králi, aby zadupali do země sotva zrozené světlo naděje vyvoleného lidu. Jedinou hradbou, jež mohla zastavit masy nájezdníků, byly paže Avartan a jejich ghitroských spojenců. Statečně a odhodlaně se postavili muži Nibrilartu na obranu své nové vlasti. Pod šedou korouhví s rudým drakem krváceli v bitvě u Qatanu, u města Ayacarne, na pláních Aggarwalu i na soutoku Arnegiru s Askarem. Bitevní pole pokrývala mrtvá těla synů velkého Učitele. Když nepřátelské hordy překročili Dornegir a pronikly do srdce dolního Githjanzagu, ocitly se na dohled od bran Nibrilartu. V těch časech ještě nebyla dostavěna Zeď chránicí Nibrilart, a tak nikdy předtím a nikdy potom nevisel osud nové vlasti Avartan na tak tenkém vlákně.

V okamžicích největšího ohrožení a beznaděje, kdy hrozilo, že Palác Nibrilartu bude stržen a jeho obránci budou zahráni do východního moře, se probudily skryté síly velkého Učitele. Po dlouhém půstu a rozjímání usedl na trůn a v mysli se spojil se samotným Spasitelem. Podařilo se mu uchopit kořeny světa a sevřít je ve svých rukou. Jeho prsty pronikly do nitra hor, hluboko do skrytých dutin země. Tehdy pronesl velké zaklínání, jež probudilo démony ukryté v puklinách země. Síla skrytá v dávných časech v nejmenších částicích hmoty se probudila, Aya, Matka Země, zasténala a její tělo se otrásl v křeči. Zemětřesení ohrozilo i samotné základy Nibrilartu. Tvář Ayi popraskala. Na jejím povrchu se otvíraly sopky, kterými ven prýštila krev z jejího srdce. Moře zaplavilo rozlehlé pláně dolního Githjanzagu a přehradilo cesty do Nibrilartu. Pod mořskými vlnami zmizely početné šiky nájezdníků. Nibrilart byl zachráněn.

Ve dnech Velké zloby však Aya změnila svou tvář. Daleko na západě vystoupil z moře dlouhý pás ostrovů, čímž se naplnilo prastaré proroctví, že země, kdysi potopená za válek bohů, se opět objeví. Na dálném severu vznikla rozlehlá jezerní plošina. Ve středu kontinentu se objevil ohnivý prstenec sopek. Na východě popraskala země a v jejích puklinách zmizelo rozlehlé vnitrozemské moře.

Když to vše po mnoha dnech utichlo a země se uklidnila, zjistili ti, co přežili, že světa, jež znali, již více není...

1. Kapitola

1. VELKÁ RADA

Avartnor min Ram – Opuštěná země před zdí, podzim 503 e. d.

Toho dne bylo nebe bez mráčku a nekonečné obloze vévodil jen obrovský sluneční kotouč, který vysílal své spalující paprsky na vyprahlý povrch poloostrova. Ten na dvě odlišné části dělila pahorkatina připomínající hřbet prastarého ještěra, který zde v dávných dobách ulehl a zkameněl.

Milosrdný oceánský vítr hnal zrána proti východním svahům cary vlhké mlhy, což stačilo, aby se zde udržely roztroušené keře, nevysoké dračí stromy s hříbovitou korunou a řídká tráva schopná po celý rok uživit malá stáda antilop. Půda tady byla protkána sítí nor, které obývaly kolonie svišťů a pískomilů, a v keřích a trsech suchých travin se skrývala hejna stepních dropů.

Západní svahy byly suché a vyprahlé, protože veškerou vláhu z východních větrů již pohltila návětrná strana pahorkatiny. Když se vítr přece jen občas otočil, přinášel od pevniny jen suchý teplý vzduch, který v létě vysoušel i to málo vody, které zde zůstalo po jarních deštích. Jedinou známkou života zde byly prazvláštní osamocené stromy, které rostly v úvalech nebo kamenitých stržích mezi nízkými pahorky. Jejich věk se počítal na staletí, která přežívaly jen díky obrovským kořenům, silné kůře a tuhé dužině nemnohých listů, díky nimž si dokázaly i v dlouhých obdobích sucha udržet životodárnou vodu. Široké u kořenů, zužovaly se směrem vzhůru, aby byly nahoře zakončené malou korunkou větví a listů. Vypadaly jako trsy nějaké obrovské zeleniny, vytržené ze země a obrácené kořeny vzhůru.

V horkém pozdním odpoledni se všichni tvorové ukrývali před palčivými slunečními paprsky, a tak jedinou známkou života byl sup kroužící v dlouhých obloucích nad rozpálenou skalnatou plání, nekonečnou jako moře a v tuto denní dobu i stejně liduprázdnou.

Náhle se však mocný pták naklonil ke straně a začal rychle klesat. Co se stalo? Zahlédl něco důležitého?

Na hřebenu táhlého pahorku se objevil jezdec. Malá tečka, nepatrná silueta v horkém, tetelícím se vzduchu. Jezdec se i s koněm několikrát otočil kolem své osy, jako by něco vyhlížel, poté zamával svým neviditelným společníkům a pobídl koně k sestupu. Sup zrychlil své klesání. Na horizontu objevil další jezdec a za ním další a další. Byla to celá karavana lidí a zvířat postupujících v dlouhé linii. Sup prolétl v nevelké výšce nad vetřelci a podrážděně vykřikl. Skřek se rozlehl po pustých svazích. Několik jezdců se zastavilo, zaclonilo si rukama oči a sledovalo letícího ptáka. Sup však již mohutným máchnutím svých křídel opět nabíral výšku. Věděl, že tohle žádná kořist není, a vracel se zpět do náruče pána větrů, aby zakrátko splynul s horizontem.

Jezdci, kteří se zastavili, aby sledovali letícího ptáka, znovu pobídlí své znavené koně. Zvířata měla svěšené krky, svědčící o únavě z celodenního pochodu. Šla pomalu a krok za krokem opatrně sestupovala po svahu plném šterku a kamení. Jezdci seděli zaklonění a vzepření ve třmenech a pohyb jejich trupu kopíroval rytmický pohyb koňských těl. Občas se některý kůň sesmekl na nezpevněném terénu. Tehdy jezdec pevně přitáhl uzdu a jal se poplašené zvíře uklidňovat. Když se objevil poslední kůň karavany na hřebenu, byl již vedoucí jezdec dole v údolí. S malým odstupem jej následovala pětice štíhlých vysokých mužů, kteří byli oblečeni do cestovních oděvů z lehkých vzdušných látek, jež je chránily před spalujícími paprsky slunce. Ze stejného materiálu byly i jejich pokrývky hlavy, pruhy látky ovinuté kolem dokola, které chránily i tvář. Neustávající suchý vítr si pohrával s jejich dlouhými vlasy vystupujícími zpoza turbanů a s volnými cípy jejich oděvů, zvýrazňuje štíhlost jejich postav.

S určitým odstupem je následoval zbytek karavany, který tvořila asi dvacítko ozbrojenců a tucet sluhů. Ozbrojenci seděli na koních stejného plemene, na rozdíl od jezdců v čele karavany to však byli muži nižších, podsaditých postav, a tak s nimi vzhledem k menší tělesné výšce tvořili

harmoničtější celek. Byli oděni do kožených kabátů a na hlavách měli zvláštní přilbice, k nimž byly připevněné dlouhé ohony z koňských žíní zbarvených do temně rudé šarlatové barvy. Ohony kolem jejich hlav vytvářely rozčuchanou hřívu, která jim dodávala démonický vzhled. V bitvě jej jezdci umocňovali ještě tím, že si tváře překrývali hrůzostrašnými maskami. Byli to nomádi a vyhlášení válečníci. Jejich současníci z těch částí světa, které měly tu čest poznat z vlastní zkušenosti jejich děsivou pověst, jim dali různá jména – Gortrogové, Ghirešové, Gorwondové. Všechna ta pojmenování však znamenala v podstatě totéž – démoni. Oni však sami sebe nazývali Ghitros – lid plání.

Karavana cestovala touto liduprázdnou krajinou nazývanou Avartnor min Ram. Opuštěná země před zdí, již čtvrtý den, a přestože se to v té vyprahlé pustině zdálo nepravděpodobné, každý večer se zastavila u uměle hloubené studny. Záměr toho, kdo nechal tato napajedla vybudovat, byl takový, aby zdroj vody stačil pouze pro několik desítek jezdců a zvířat. Umožňoval tedy přechod této pustiny jen malým obchodním karavanám a poslům, kteří museli tento kraj dokonale znát. Pro případné zvědy nebo nepřátelské vojsko představovala záměrně opuštěná, kamenitá pahorkatina s ukrytými a omezenými zdroji vody obtížně překonatelnou překážku.

Bylo to již k večeru, když průvodce, který se pohyboval v čele karavany, pobídl svého koně a rychlým cvalem vyjel na mírný pahorek. Tam se otočil, zamával na své společníky a zakřičel: „Už vidím feorny a pod nimi je studna. Je to poslední zastávka. Zítra už spatříme zed' Nibrilartu.“

„Konečně,“ zareagoval na to další z jezdců v čele karavany, „dnes to byl úmorný den. Co myslíš, Faltirno,“ obrátil se na svého společníka, „jsou už ostatní princové v Nibrilartu? Za celou dobu, co jsme opustili tábor u Solného jezera, jsme nezahlédli živou duši.“

Oslovený souhlasně pokýval hlavou. „Určitě. Dám na to krk, že nikdo z harvonů to nemá tak daleko jako my. Snad jedině Balderin, který musí přejít během putování z kraje Nogaimů Velkou poušť.“

„Kolikrát už ses zúčastnil Velké rady, Faltirno?“ obrátil se na něj další z jezdců, na němž byla vidět úleva z toho, že dlouhé mlčení, které museli dodržovat během cesty, je u konce.

Faltirno, ač vypadal stejně stár jako jeho druzi, byl o celé generace starší. Pocházel, stejně jako jeho společníci, ze vzácné rasy neumírajících, kteří si říkali windan. Pobaveně se podíval na dychtivé tváře mladších společníků a odpověděl: „Velkou radu svolává Učitel podle potřeby, ale obvykle jednou za desetiletí. Jestli si to dobře pamatují, tahle už bude uzavírat čtvrtou desítku. S naším velitelem Torainem jsme se zúčastnili všech. Ty, Dirvano, tam budeš poprvé?“

Jezdec přikývl. „Sloužím v Torainově alathosu s Lavidanem teprve čtyři roky. Severozápadní tažení je naše první výprava.“

„A ty, Nirwahano?“ obrátil se Faltirno na jezdce, který jel vedle Dirvana.

„Já už mám za sebou dvě Velké rady.“

Jezdec, který jel před nimi, se otočil a okřikl je: „Tak dost, nechte těch řečí! Ještě nejsme na místě! Aspoň od tebe, Faltirno, bych to nečekal. Víte, že draci mají výjimečný sluch. Podívejte na tu oázu – hotový háj feaornů! Zatím jsme je ještě nepotkali, ale tohle místo je pro ně jako stvořené.“

Jezdci, okřiknuti velitelem Torainem, ztichli. Během krátkého hovoru totiž dorazili na pahorek, kde na ně čekal průvodce. Pod nimi se v mělkém úvalu rozléhal nevelký háj dračích stromů, jejichž půlkulatou korunu tvořila hustá síť větví pokrytých silnými kožnatými listy. Pod stromy byl stejně hustý podrost keřů a vysoké suché trávy, z níž vyčnívala studna s dlouhým vahadlem a soustavou dřevěných koryt.

„Jasagere, vezmi si deset mužů a prozkoumejte to. Jsem přesvědčený, že tohle tábořiště prázdné nebude,“ přikázal Toraino veliteli ozbrojeného doprovodu.

„Tchai,“ odpověděl velitel a rychle vybral deset jezdců. Karavana se zatím zastavila. Ghitroští jezdci utvořili řadu a pomalu a s připravenými zbraněmi se ostražitě blížili k prvním stromům. Boucháním do svých štítů se snažili působit co největší hluk.

Dračí stromy se nenazývali dračími jen tak pro nic za nic. V jejich stínu často odpočívali zvláštní tvorové. Byli to velcí ještěři a samci byli dokonce tak velcí, že si troufli i na jezdce na koni. Říkalo se o nich, že ztratili chytrost draků z dávných časů, po nichž zdědili pouze dravost a vzhled. Byli velmi rychlí a jejich tlama byla vybavena ostrými zuby s jedovými žlázami, takže každé, i drobné poranění bylo smrtící. Pro osamělého poutníka či nepřipravenou karavanu představovalo setkání se stádem takových zvířat smrtelné nebezpečí.

Jezdci zahlédli několik šedavě zelených těl, která dobře splývala s podrostem. Jasager se otočil zpět ke svým velitelům a vykřikl: „Vypadá to dobře, jsou zde jen mladí a samice! Jedeme dál!“

Toraino nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Jen samice a mladí? Tomu nevěřím, někde je tam i samec. Tyhle potvory vždy útočí ze zálohy.“

Ozbrojenci už se přiblížili na vzdálenost padesáti sáhů k prvním stromům a žádný z ještěřů se nepokusil zaútočit, naopak se snažili co nejdříve zmizet z dosahu nepřijemného hluku. Zdálo se, že šedozeleň těla, která se míhala v podrostu, ale žádné z nich nebylo delší jak deset dvanáct stop.

Faltirno se obrátil ke svým společníkům a tiše, skoro šeptem řekl: „Opravdu jen mladí a samice. Vypadá to, že budeme mít štěstí.“

Nejmladší z nich, Dirvano, přikývl: „Ještě jsem tyhle divoké neviděl a netušil jsem, že jsou tak malí. Když je srovnám s těmi obry z Dračího příkopu?“

Faltirno nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Nepodceňuj je. Draci z Nibrilartu jsou vyšlechtěni pro boj, jsou obrovští, ale ani zdaleka tak obratní a rychlí jako tito divocí. Tihle se živí antilopami, musí je dokázat překvapit a dohonit je.“

Pozornost jezdců polevila, a proto nikdo nepostřehl nezřetelný pohyb mohutného těla. Varoval je teprve uši drásající sykot, který vydával obrovský samec vynořivší se z keřů před nimi. Mezi jezdci vypukla panika. Koně se plašili a vzpínali.

Ještěr se pohyboval po čtyřech nohou způsobem tak charakteristickým pro všechna zvířata tohoto druhu a nechával za sebou zvlněnou stopu. Jeho ocas kmitající ze strany na stranu zvedal oblaka prachu a písku. Byl to jen mžik od jeho objevení a už se vrhl na nejbližšího jezdce. Ten nestačil ani sklonit kopí, když se jeho kůň vzeplal, aby se postavil útočícímu netvorovi.

Kopyta zavířila vzduchem.

Netvor se vzeplal na krátkých silných nohách a ohnal se po zvířeti svou ohavnou tlamou. Kůň bolestně zaržal a převalil se na bok. Ve strašlivé ráně rozpáraného koňského břicha se objevily vnitřnosti a zem zrudla krví. Jeho pán stačil na poslední chvíli vytáhnout nohy z třmenů, a tak dopadl mimo koňské tělo. Ačkoliv byl pro tento okamžik zachráněn, stále mu hrozilo smrtelné nebezpečí. Vleže na zádech se zběsilým kopáním nohama a pomocí rukou snažil odsunout se co nejdále. Netvor položil přední tlapy na koňské tělo, do výše zvedl svou mohutnou tlamu s ostrými zuby a vyrazil ohavný syčivý zvuk.

„Nimbresáro! To je neuvěřitelné, jak to bylo rychlé,“ vydechl překvapeně Dirvano, který sledoval zápas se svými druhy z bezpečné vzdálenosti. Toraino se na něj výmluvně podíval a řekl: „A teď si představ, když jej přiláká hovor a zaútočí ze zálohy.“

Zápas však ani zdaleka nebyl u konce. Jezdci začali kolem rozzuřeného zvířete kroužit na koních. Několika z nich se podařilo vystřelit šípy, které se zabodly do mohutného těla. To netvora rozzuřilo ještě více a

jeho dlouhý masivní ocas vztekle bičoval okolní zem. Jeden z jezdců si nedal pozor a navedl svého koně příliš blízko. Rána obrovským ocasem přerazila hřbci přední nohy a ten spadl jako podřátý. Jeho pán již neměl tolik štěstí jako první z napadených jezdců a zřítíl se obludě přímo před chrťán. Bleskový pohyb tlamy byl následován výkřikem děsu.

Konečně se jednomu z Ghitrosů podařilo vrhnout oštěp tak přesně, že zasáhl ještěří tlamu. Netvor se přestal věnovat okolí a snažil se zbavit zdroje své nové bolesti. Teď mohli zaútočit i ostatní. Celý boj ukončil Jasager, který obludě v plném trysku proklál trup svým dlouhým kopím. To už byla rána smrtelná. Tělo se ještě nějakou dobu zmítalo v křeči, než úplně znehybnělo.

Jezdci ještě jednou prohledali háj, ale zbytek stáda již zmizel v okolních úvalech.

Jasager se obrátil na svého opěšalého druha: „Oikhare, dnes ses podruhé narodil, stál při tobě sám Nimbresáro.“

Potom ukázal na mrtvé tělo jejich druha: „Argunzagova duše už je však na cestě k našemu pánovi! Tohle nám nikdo v Githjanzagu nebude věřit! Měli bychom si vzít jeho drápy na památku, takového samce jsem ještě neviděl!“

Skutečně, tělo bylo dlouhé třicet stop na délku a sahalo mužům do výše prsou. I nehybné působilo hrůzostrašně.

Oikhar se na velitele s úlevou podíval. „Dnes se pomodlím k našemu pánu a poděkuji mu za druhý život, který mi daroval. Skončit v té odporné tlamě, fuj!“ otřásl se odporem.

To už na místo boje dorazili i velitelé. Toraino si prohlédl mrtvé tělo netvora. Jeho tvář nevyjadřovala žádné city. Ozval se za ním stojící Nirwahano: „Co myslíš, ctěný Toraino, pěkný kus? Větší jsem viděl pouze v Dračím příkopu v Nibrilartu.“

Toraino jen krátce pokývl hlavou. „V Dračím příkopu jsou i větší kusy, vyšlechtěné, lépe vyzbrojené. S takovým by si Ghitrosové neporadili. Ale tenhle byl nebezpečný svou rychlostí.“

Potom se obrátil k veliteli ozbrojenců: „Jasagere, odtáhněte ty mršiny alespoň na míli daleko, nechci, abychom tady měli v noci nějakou nezvanou návštěvu. A jeho,“ ukázal Toraino na mrtvolu vojáka, „pohřbete s poctami, jako by padl v bitvě. Tělo nemůžeme brát s sebou. A rozestav dnes v noci stráž! Zapalte ohně! Palivem už nemusíme šetřit. Zítřka už jsme za zdí!“

„Tchai!“

Jasager na znamení souhlasu sklonil hlavu a položil si dlaň na čelo. Potom se otočil a vydal pokyny svým mužům. Někteří z nich zvedli mrtvé tělo svého druha, aby je odnesli mimo tábořiště, a jali se jej pak zakrývat kameny, až vznikla malá mohyla, kterou ozdobili jeho štítem a kopím. Další přivedli koně a pomocí dlouhých lan, která přivázali za zadní tlapy mrtvého netvora, se jej pokusili odtáhnout. Pohnout obrovským tělem však nebylo jednoduché. Teprve když záprah posílili o další zvířata, mrtvé tělo se konečně pomalu dalo do pohybu. Zbylá část ozbrojenců se mezitím starala o koně, které bylo po únavném celodenním pochodu třeba napojit.

Sluhové se pustili do stavění stanů pro své pány a připravovali jednoduché jídlo. Když se vrátili muži pověření odtažením mršin, odešli všichni Ghitrosové k hotové mohyle, aby se rozloučili se svým druhem. Obřad to byl krátký, jak tomu bývá u válečníků, kteří nejsou zvyklí příliš truchlit. Když bylo po všem, složili svá sedla do kruhu a opření o ně se pustili do skromné večeře. Jejich tlumený hovor se točil kolem zápasu s drakem.

Velitelé se tohoto všeobecného ruchu nezúčastnili a nyní seděli na malých skládacích sedátkách a dojíždali večeři. Jeden ze čtyř pobočníků se obrátil na velitele s otázkou: „Ctěný Toraino, zítra už projdeme Feandornem a za tři dny začíná zasedání Velké rady. Řekni nám svůj názor. Vezeme tentokrát zprávy, které našeho Učitele potěší? Myslím,

že severní armáda potřebuje úspěch, který zvýší její důležitost. Myslíš, ostatní harvonové mohou nabídnout zajímavější zprávy než my?“

Toraino se na mladého pobočníka otočil a chvíli přemýšlel. Tazatelem byl Lavidan, syn jeho bývalého druha, který padl v dávných časech budování Nibrilartu. Když jej před časem přidělili k jeho alathosu, vřele jej přivítal, vnitřně rozhodnutý udělat pro něj vše, co bude v jeho silách. Během dlouhého tažení jej pozorně sledoval a měl pocit, že v něm vidí jeho otce. Ctizádostivého, netrpělivého, ale i nesmírně odvážného a obětavého Rivetana. Až po čase zjistil, že jeho syn zdědil pouze část otcových vlastností. Nikdo z Avartan se příliš nepoddával soucitu, protože všichni byli přesvědčeni, že jejich mimořádné poslání vyžaduje tvrdost. U Lavidana se však jednalo o naprostou vyprahlost srdce, která se projevovala bezcitností a bezohledností.

Toraino tušil, kam Lavidan míří, a tak odpověděl vyhýbavě: „Náročný cíl vytkl náš Učitel sobě i celému klanu Avartan. Jsme povolání, abychom uchopili moc nad tímto světem a zachránili jej pro rasu windan. Poznání našeho Učitele nám dává sílu spoutat nepříznivé síly osudu a k tomu potřebujeme najít klíč k odvrácení zlé a nepříznivé sudby.“

Toraino se na chvíli zamyslel. Byl zvyklý vážit všechna svá slova.

„Všichni, jak tady sedíme, víme, že naším nejvyšším posláním je najít zprávy o ammarondu. Hledáme jej od doby, kdy byl položen základní kámen Nibrilartu. Nikdo z nás teď nemůže odhadnout, co v těch truhlách,“ ukázal zamysleně na náklad beden, který byl nyní složen z koňských hřbetů a střežen ozbrojenou stráží, „najdou správci Saitirnovy knihovny! Je možné, a já v to doufám, že tam budou zprávy o tom, co již tak dlouho hledáme. Zásluhy nositelů takových zpráv budou nezměrné a to se týká i tebe, Lavidane. Přispěl jsi rozhodujícím dílem.“

Toraino pohlédl tázavě na pobočníka, zda mu taková odpověď stačí. Na něm však bylo vidět, že neslyšel to, co slyšet chtěl. Neměl však odvalu zeptat se přímo, a tak se pokusil dostat se k cíli oklikou.

„Každá jižní armáda je početnější než naše a Nirantano, jejich vrchní velitel, je nejpřednějším mezi harvony. Saitirno doposud přikládal pátrání v jižním směru největší význam. Ty víš, proč tomu tak je, Toraino?“

„Nirantano je po smrti tvého otce Rivetana prvním z harvonů. Patří k těm, kteří vyrazili z Rudých hor ještě před hlavním proudem Avartan. To oni našli cestu podél Araduiry na jih a potom podél břehů Velkého oceánu. Celý tento čas stál po boku Učitele a věrně plnil jeho příkazy.“

„Ale to ty taky, Toraino! Všichni to víme! I já jsem zažil dlouhou cestu do Nibrilartu a vím, že jsi byl mezi prvními,“ přerušil jej hlas Faltirna, který se mezitím zvedl a postavil se za ostatní posluchače.

„Jistě, Faltirno,“ přitakal Toraino svému starému příteli, „všichni harvonové, a je nás dnes celkem šest, jsme věrnými následníky Učitele, ale Nirantano byl druhý v pořadí, a proto se po Rivetanově skonu právem stal nejvýše postaveným!“

„Ale před nimi byl prvním harvonem ještě někdo jiný?“ zeptal Nirwahano. Toraino se na něj podíval a přimhouřil oči. Odpovědět na tu otázku vyžadovalo, aby se ve vzpomínkách vrátil zpět do dávné minulosti.

„Máš pravdu, ještě tu byl Ghilnerin. Ale ten zmizel ještě v časech před pochodem na jih. V té době ještě Saitirnovi rádci nenosili titul harvonů, princů Nibrilartu.“

„Zmizel?“

„Ano. Když Saitirno získal ilmentury, předal čtyři z nich svým prvním stoupencům. Byli to Ghilnerin, Rivetan, Nirantano a Nitargelin. Poslal je na jihozápad za severní výběžky Erod Dairam do kraje elrauků, démonů, s úkolem ovládnout a zkrotit je, aby mohli sloužit našemu cíli. Rivetan, Nitargelin a Nirantano se po splnění úkolu vrátili domů, Ghilnerin už ne. Démon, kterého si zvolil, byl prý nejmocnější a odmítl se mu podřídit. Ghilnerin se jej jal pronásledovat a už o něm nikdy nikdo neslyšel...“

„Tak kolik bylo vlastně princů na počátku a může být někdo z Avartan povýšen do postavení harvona?“ dostal konečně Lavidan příležitost zeptat se na to, po čem prahlo jeho srdce.

„Na počátku nás bylo celkem devět. Devět prvních stoupenců našeho Učitele, kteří byli u toho, když se probudilo jeho spící vědomí a když poprvé uslyšel Nimbresárův hlas. Od těch dob již tři z nás obětovali svůj život pro velký úkol. Ghilnerin zmizel při lovu démonů. Rivetan i Nitargelin padli ve válce s Kotharím v pouštích za Erod Dairam. Je zvláštní, že právě tehdy jsme objevili první zmínky o tom, kde hledat ammarond. Snad to byla jejich oběť, která nás přivedla na jeho stopu. Nyní už je nás pouze šest!“

Toraino přerušil své vyprávění, sklopil oči a ztěžka si přejel dlaní po čele. Chvilí trvalo, než s tváří sklopenou dolů znovu promluvil.

„Podmínka pro přijetí do řádu princů je známá. Kdo z Avartan přinese zprávu, jež povede k získání ammarundu, který je ceněn nad všechny ostatní poklady světa, bude povýšen na desátého prince Nibrilartu.“

Další směr rozmluvě udal Nirwahano, když se obrátil na Toraina s otázkou: „Ctěný harvone, pověz více o válce s Kotharím nám, kteří jsme se z pohledu windan narodili teprve nedávno a vše co o ní víme, jsme získali od svých učitelů. Faltirno povídal, že jsi byl jejím přímým účastníkem?“

Toraino se nejdříve podíval na tazatele, potom na Faltirna, svého starého přítele a utrousil: „Někdy mám pocit, že Faltirno moc mluví, ale budíž... Ještě máme čas.“

„Ta válka se odehrála v časech, kdy uplynula dvě staletí od položení prvních kamenů Nibrilartu. V té době již náš Učitel s pomocí ilmenturů ovládl kmeny ghitroských nomádů a ukoval z nich meč, který měl posloužit ke splnění našeho velkého poslání. V té době jsme získali první zprávy o královstvích a říších rozprostírajících se na jih a jihozápad od Nibrilartu, ve vzdálených krajích za Erod Dairam, Nebeskou zdi. Je to kraj pouští a stepí, který jeho obyvatelé nazývají

Dar Síl-haad. Západní armádě, která měla za úkol překročit průsmyk Alatarne, velel Rivetan a jeho pobočníky byli Balderin a Nitargelin. Rivetan vyrazil vzhůru proti toku Arnegiru, obsadil průsmyk Alatarne a sestoupil do rovin kolem jezera Nessat.“

„Takže ty jsi, ctěný, nebyl členem Rivetanovy armády?“

„Ne. Já byl přidělen k Nirantanovi, měli jsme vstoupit do džunglí na opačné straně zálivu Altafaz. Cestou podél pobřeží jsme narazili na pevnosti a města, která patřila Hallanossům. Tehdy tím tažením začala válka s Hallanossy, která trvá dodnes.“

„A Rivetanova armáda?“

„Rivetan byl na počátku tažení úspěšný. Postupně se mu podařilo ovládnout východní pobřeží jezera Nessat, dobyl města Sigdel, Ayacrali a Cashi. Podél západních svahů Erod Dairam vyrazil na sever, vypálil Corii a Aram a postoupil až na hranice Pětiměstí. Potom se však štěstí obrátilo. Ze severu přišla v odpovědi na volání Adeshů a Nivzarů o pomoc obrovská armáda. Byla tvořena válečníky, které jsme nikdy předtím neviděli. Měli světlou pleť a mnozí z nich i světlé vlasy. Jejich zbroj i způsob boje se lišily od všeho, s čím se do té doby Rivetanovi muži setkali. Oddíly jejich těžké jízdy a početné řady lučištníků se staly příčinou následných zdrcujících porážek.“

„První porážka potkala Rivetana na řece Qatan?“

„Ano, tam rozprášili Balderinův alathos. Ale to ještě nebylo tak zlé.“

„A u Ayacarne?“

„Tam už obklíčili Nitargelinův alathos. Z tohoto sevření neunikl skoro nikdo, tehdy tam padlo i mnoho Avartan. Zůstal tam i Nitargelin a s ním zmizel tehdy i jeho ilmentur. Ovšem ještě mnohem horší porážka přišla na Aggarwalu. Když se Rivetan dozvěděl, co se přihodilo Nitargelinovi, chtěl pomstít smrt přítele a ve zlosti udělal osudovou chybu. Nečekal až Nirantano, jenž mu spěchal na pomoc, překročí průsmyk Alatarne, a vrhl zbytek svých mužů proti této obrovské

armádě. Celý den se na pláni Aggarwal tříštily útočící vlny Ghitrosů o pevně stojící pěší voje Kotharího. Nepodařilo se je rozbít. Druhý den vyzval Kotharí Rivetana k přímému střetu, došlo k němu ráno za úsvitu. Ten muž, stejně jako jeho garda, vypadal, jako by byl z rodu windan. On i jeho rytíři bojovali skutečně jako lvi, skvělí válečníci, kteří neustupovali ani o krok. Rivetan v zápase padl, jeho alathos zakolísal a pozdě odpoledne se obrátil na ústup.“

Zavládlo ticho, které se nikdo z posluchačů neodvážil porušit. Po chvíli Toraino pokračoval: „Byla to největší bitva, o jaké svět do oněch časů slyšel. Bitevní pole se táhlo, kam až oči dohlédly. Padlých bylo prý několik desítek tisíc. Naše západní armáda po té bitvě v podstatě zmizela. Těch, které Balderin přivedl do Nirantanova ležení na opačné straně Erod Dairam, byly sotva tři tisíce.“

„Co jste tehdy po té hrozné porážce podnikli?“

„Nezbylo nic jiného než bojovat o čas. Nirantano se spolu se mnou, Hallirinem a Balderinem opevnil na soutoku Arnegiru a Askaru. Galdetin vyrazil ke Ghitrosům s žádostí o další oddíly. Hérukano současně ke Kotharímu poslal Avranna, aby mu jeho jménem nabídl obrovské výkupné za podmínky, že se svou armádou nepřekročí průsmyk Alatarne. Ten to však ve své pýše odmítl. Avranno tehdy přinesl i zprávu o tom, že se Kotharí zmocnil jednoho z ilmenturů. Naštěstí jej nedokázal ovládnout plně, protože neměl tušení o všech jeho schopnostech.“

„Proč hérukano nepoužil proti těm nájezdníkům draky?“ zeptal se Dirvano.

„Ještěři v Dračím příkopu byli příliš mladí. Trvalo ještě celé století, než se z nich Saitirnovi podařilo vyšlechtit draky, jak je známe dnes.“

„Ale proč je má v sestavě jen Nirantanův alathos?“

„Na to, abys mohl ovládat draky, musíš být držitelem ilmenturu a to je dnes pouze Nirantano a Galdetin. Jeden přirozeně vlastní sám Saitirno.“

„Ale říkal jsi, že ilmentury byly pouze čtyři?“

„Říkal jsem, že čtyři z nich byly předány prvním stoupencům. Ghilnerinův však zmizel i se svým nositelem, Nitargelinův po jeho smrti jakbysmet.“

„A Rivetanův?“

„Toho se zmocnil Kotharí, dlouho to vypadalo, že zmizel též, ale Saitirno jej prý dokázal najít.“

„A jak pokračovalo válečné tažení?“

„Jak jsem řekl, opevnili jsme se na soutoku Arnegiru a Askaru, protože jinudy se na pláň Githjanzagu sestoupit nedá. Na jaře průsmyk Alatarne překročila Kotharího armáda. V bitvě na soutoku řek nám pak Nimbresáro poprvé po tolika porážkách ukázal přívětivou tvář. Ještě to nebylo vítězství, ale také už to nebyla porážka. Střetnutí trvalo několik dní a jsem si jistý, že právě tam Kotharí začal krváčet, navíc jej tam opustili první spojenci. Nirantano po bitvě ustoupil do rovin dolního Githjanzagu.“

„A tehdy přišly dny Velké zloby?“

„Ano, to byla velká chvíle našeho Učitele, kdy ukázal svou skutečnou moc. Jedinkrát. Už to od té doby nikdy nezopakoval.“

„Co se tehdy skutečně odehrálo?“

„Moře zalilo pláň dolního Githjanzagu a ústí Dornegiru. Zahynuly tam desetitisíce obyčejných lidí Ghitrosů, Ozgenů, Yawarů... Důležité bylo, že s nimi, mořské vlny pohřbily i polovinu Kotharího armády a to znamenalo zásadní zlom. Nirantano, včas varován Saitirnem, stačil ustoupit na náhorní plošinu, kam za ním vystoupalo i jádro Kotharího armády. Jeho početní převaha však už byla pryč. Na soutoku Dornegiru a Teguskenu došlo k poslední bitvě. Tentokrát to byly naše alathosy, které sevřely útočníky v drtivém kruhu obklíčení. Ti však bojovali jako

diví vlci, když je zaženeš do pasti, ze které není úniku. Jeden z nich se dokonce dostal až do blízkosti Hallirina a pokusil se ho zabít. Nikdo neví, jak by ta bitva dopadla, kdyby se mu to podařilo. Naštěstí jej srazila náhodná střela. V následující bitvě byl Kotharí zabit a s ním zůstala ležet na bitevním poli také většina jeho mužů. Zbytek armády uprchl do hor proti proudu Dornegiru, kde se o ně postarali Aarangové. Jen malému počtu se prý podařilo proniknout až do zasněžených průsmyků Erod Dairam. Pochybuji však, že se je někomu z nich podařilo přejít, blížila se zima...“

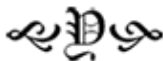
„A zjistilo se, co to bylo za národ?“

Toraino zavrtěl hlavou. „Zajatci nebyli téměř žádní. Volili raději smrt než zajetí a s těmi, kdo do zajetí padli, se stejně nikdo nedomluvil, protože jejich jazyk nám byl naprosto nesrozumitelný. Mezi padlými na bitevním poli jsme našli dokonce i ženy. Byl to národ válečníků, s jakými jsme se snad s výjimkou Hallanossů už nikdy nesetkali. I přeživší zbytek Kotharího osobní družiny nás překvapil. V noci po bitvě se proplížili do našeho ležení a vynesli odtud mrtvé tělo svého vládce i s jeho korouhví. A co nemohli odnést, zapálili. Jediné, co se z hořícího ležení tehdy zachránilo, byla nevelká část knihovny. Ty svitky byly převezeny do Nibrilartu a tam čekaly dlouhý čas, až v nich Saitirno najde zmínky o tajemném ammaronu. Od té doby hledáme ztracené Kotharího město.“

Toraino se odmlčel. Během jeho dlouhého vyprávění se kolem snesla noc a noční nebe rozzářily hvězdy. Okolní pahorky zmizely ve tmě, kterou narušovalo jen mihotavé světlo strážních ohňů, u nichž se rýsovaly nejasné siluety strážů.

„Je čas jít spát!“ rozhodl Toraino. „Zítرا nás ještě čeká náročný pochod, než opustíme Avartnor a dostaneme se za zeď. Faltirno, ty ještě zkontroluj stráž!“

Oslovený přikývl a Toraino se otočil a odešel do svého stanu. Ostatní posluchači ještě krátce seděli u ohně a poté, co se Faltirno vrátil z obchůzky stráží, odebrali se na lože i oni.

Celá karavana vstávala brzy ráno, ještě než se nad východním obzorem objevily první sluneční paprsky. Sluhové strhli stany, naložili je na hřbety koní a všichni se seřadili stejně jako v předešlých dnech. V čele jel průvodce, za ním Toraino se svými pobočníky, oddíl ozbrojenců a na konci sluhové s plně naloženými koňmi.

Kolem poledne karavana vystoupala na táhlé návrší a výpravě se otevřel výhled na úzkou šíji přetnutou mohutnou zdí, která se táhla v délce dvaceti mil od jednoho mořského břehu ke druhému. Kopírovala povrch zdejšího divokého kraje, přerušovaná v pravidelných vzdálenostech pevnostními věžemi, jež se podobaly spíše malým hradům. Uprostřed zdi stála mohutná pevnost, vstupní brána do Nibrilartu nazývaná Feandorn, Dračí brána. A právě k ní, k jedinému průchodu v dlouhé zdi, karavana směřovala.

Feandorn působil z bezprostřední blízkosti ohromujícím dojmem. Dva obrovské monolity strážních věží postavené z tak dokonale sesazených kamenů, že jen při podrobném zkoumání bylo možno nalézt tenké spáry, do nichž by bylo obtížné zasunout střenku nože. Siluety věží se směrem vzhůru nepatrně zužovaly a jezdci na koních museli hodně zaklonit hlavy, pokud se chtěli podívat směrem k cimbuří, kde byly vidět drobné postavičky stráží. Základna každé z věží byla opracována do tvaru dračí tlapy, mezi kterými byl vstup ve tvaru otevřené dračí tlamy. Skvostná práce kamenických mistrů dovedená do nejdrobnějších detailů, zubů, očí a šupin, vzbuzovala dojem, že zde zkameněl jeden z dávných draků. Do brány se vstupovalo po kamenném mostě bez zábradlí, který z dálky vypadal jako jazyk ležící nestvůry. Když dračí tlamou projížděli, mnohý z ghitroských jezdců, již se tu ocitli poprvé,

podvědomě stáhl hlavu mezi ramena a obežřele se ohlížel, zda otevřené čelisti nesklapnou. Po průchodu bránou to vypadalo, jako by vstoupili do útrob netvora. Prostor byl po stranách sevřený pevnostními zdmi, jež působily dojmem, že každou chvílí vetřelce rozdrťí. Jen úplně nahoře prosvítal uzoučký proužek modrého nebe. Dvě stě stop dlouhý, jako noc temný průjezd byl zakončený další mohutnou bránou. Když k ní Toraino dojel, začala se s pomalým skřípotem otevírat a do prostoru temného průjezdu proniklo světlo. Bylo to jako vstup do jiného světa. Nejdříve je oslepilo jasné sluneční světlo, a když se jejich oči rozkoukaly, uviděli před sebou krajinu, která nemohla vypadat odlišněji v porovnání s vyprahlou divočinou před zdí.

„Galaith’va Nibrilart, Zahrady Nibrilartu!“ zvolal Faltirno, když jezdci vjeli do světla. „Už jsem tudy projel tolikrát, ale vždy mě to ohromí a mám pocit, že jsem se vrátil zpět na břehy Almaduiry.“

Karavana se zastavila na volném prostranství. Bylo potřeba vyměnit doprovod, který měl vést koně a mezky po zbytek jejich cesty, protože cizincům ani Ghitrosům nebylo povoleno pokračovat dál. Jedinému Jasagerovi se dostalo té cti nadále následovat své velitele. Noví sluhové byli vysocí lidé neobvykle světlé pleti, oblečení v šedavých oděvech, jež symbolizovaly, že patří do kasty otroků, kteří se starali o chod Nibrilartu a krásu jeho zahrad.

Po krátkém zdržení mohl Toraino se svými pobočníky pokračovat po pečlivě dlážděné cestě dál. Poloostrov v těchto místech tvořila náhorní plošina, která spadala na obou jeho stranách strmými útesy přímo do moře. Pouze směrem na jih, kam měli namířeno, terén pozvolna klesal. Všude kolem se rozprostírala obdělávaná pole, vinice, sady a háje. Na polích byly vidět lopotící se postavy rolníků, kteří obsluhovali desítky a stovky studní, z nichž se nepřetržitě čerpala voda, jež umožňovala tento zázrak. Po dvou hodinách pomalé jízdy jezdci konečně spatřili cíl dlouhé cesty, nejjižnější cíp poloostrova tvořený písčnou plání, jež se jen nepatrně zvedala nad úroveň mořské hladiny. Ze suché písčné pláně čnělo několik obrovských skalních věží. Moře v dávných časech

rozrušilo skalnatý masiv, větry a voda odnesly měkký pískovcový podklad a zůstalo jen několik věží z tvrdého narudlého kamene, jež byly náhodně rozestě po pláni. Zapadající slunce zvýrazňovalo rudý nádech kamenných masívů. Ten nejvzdálenější z nich přitom ve srovnání s ostatními působil podivně. Když se jezdci přiblížili ještě více, zjistili, že korunu skalní věže tvoří střechy paláců a chrámů. Toraino a jeho společníci byli u cíle své dlouhého putování.

Před nimi se v plné kráse tyčil Tel'va Nibrilart, Palác Nibrilartu.

„Ó hérúkano, jenž jsi pánem osudů, harvonové se již sešli a čekají v Poradním sále. Rada je připravena a čeká se pouze na tvůj příchod!“

Oslovený se otočil a krátce se podíval na otroka klečícího na čtyřech se skloněnou hlavou. Pohrdal těmi stvořeními, která po tisících sloužila v jeho paláci a dílnách a která obdělávala jeho pole. Neměli pro něj jinou hodnotu než jako ruce, které budovaly paláce, pevnosti a chrámy, popřípadě držely zbraně a korouhve, pod nimiž šířily jeho moc. Oslovení jej však vytrhlo z úvah, kterými se zabýval, a tak se znovu obrátil k mapám rozloženým po velkém stole.

Jeho dlaň přejela po jedné z nich a zastavila se na obrysech hornatého kraje daleko na severu. Celý věk již uběhl od doby, kdy do těch míst dorazil se svým zapomenutým poselstvím. Jeho paměť si jen obtížně vybavovala ty zašlé časy. Měl za sebou předlouhou vysilující pouť, celý věk marného čekání, moře ztraceného času plného hořkosti. Jak si tehdy připadal opuštěný a zapomenutý?

Jeho hořkost přerostla v bolest a ta časem ve vzdor.

Zapomněli? Dobře. Potom ani on na ně nemusí vzpomínat.

Vyhnal ze své paměti vzpomínky na důvod, jenž ho sem přivedl, obrazy krajů a tváří, které kdysi dávno znal. A tehdy uslyšel hlas:

„Přišel jsi, protože jsem tě povolal a celý ten čas jsem čekal, než procitneš a konečně mě uslyšíš. Ale rozumím ti a vím, že cesty vyvolených jsou spleť. Já mám čas, mnoho času, protože já jsem jeho tvůrcem a pánem.“

To byl okamžik, kdy starý svět v jeho hlavě zemřel. Začal mít prvá vidění a do jeho mysli vstupovaly neznámo odkud zvláštní obrazy. A ten hlas v hlavě k němu hovořil:

„To já tě povolal, abys zvedl mou korouhev, kterou moji neschopní služebníci nechali padnout a mí nepřátelé zašlapali do prachu. Tebe jsem si vyvolil, aby ses stal mou paží, mým okem i uchem. V mém jménu se staneš pánem světa, který jsem vytvořil a pro který jsem se obětoval. V mém jménu a k mé slávě mu budeš vládnout až do mého návratu.“

Nabízely se mu mámivé obrazy, jež vyjevovaly jeho skrytá přání a touhy. Ukazovaly mu svět ležící u jeho nohou, svět připravený sloužit a plnit jeho přání. A hlas mu to potvrzoval:

„Prošel jsi dlouhou cestou a já vím, jak byla obtížná. Musel jsi odkrýt mnoho závojů, které ti bránily v cestě ke mně a k mé pravdě. Neseš v sobě hořkost a bolest. Já tě jich zbavím, pokud vstoupíš do mého stínu.“

Byl to zvláštní okamžik, kdy do něj vstoupil milosrdný stín, který zakryl vše, co si pamatoval z minulosti. Nový pán jej navždy zbavil pocitů hořkosti, opuštěnosti a bezradnosti a nabídl mu budoucnost, která rozžehla nový plamen v jeho srdci.

To byl okamžik procitnutí, kdy poprvé vstoupil do světa Nimbresára, spasitele přicházejícího ze šera a existujícího mimo světlo i tmu tohoto světa. Tehdy vykročil na dlouhou cestu budování nového řádu, který připraví svět na návrat Šerého spasitele. A hlas v jeho hlavě jej chválil a upomínal:

„Zatím jsi úspěšně plnil mé pokyny. Zbudoval jsi můj chrám, zdvihl z prachu mou korouhev a pod ní šířil světlo mé víry. Svět tě v úctě nazývá hérukano, Pán králů. Ale nyní máš před sebou poslední úkol a za ním už je jen průzračný svět tvých splněných snů. Už chybí jen najít...“

„Ammarond!“

Sluha klečící na zemi dosud trpělivě čekal na pánův rozkaz. Když však zaslechl to neznámé a nic neříkající slovo, trhl sebou. Hrubě porušil předepsanou etiku, když zvedl hlavu a podíval se vzhůru. Riskoval tvrdé potrestání, které by jej ovšem čekalo i v případě, kdy by ihned nevykonal to, co si jeho pán přál. Jeho obličej v tomto okamžiku troufalosti vyjadřoval bázeň a zmatek. I tento nepatrný pohyb však v nehybném prostoru pána vyrušil a přesměroval jeho pozornost. Jejich oči se na krátký okamžik setkaly.

„Ó hérukano, odpusť svému nehodnému služebníkov. Nechtěl jsem rušit tvé myšlenky. Já, nehodný jsem neporozuměl tvému rozkazu. Prosim, netrestej troufalost, která byla vyvolána touhou splnit každé tvé přání.“

Díval se na otroka krčícího se v té nejponíženejší pozici, jakou jen může lidská bytost zaujmout.

Vždyť ani nepatří k nesmrtelným a jejich jepičí život je tak krátký, že nestojí za to vůbec se jím zabývat, prolétlo mu hlavou. Neodpověděl a v duchu se vrátil ke svým úvahám.

Ammarond, klíč k osudu jeho i celé rasy neumírajících. Od prvních okamžiků jeho procitnutí jej hlas v jeho hlavě naléhavě žádal:

Tvým hlavním úkolem je najít klíč, který zde byl zanechán v dávných časech mými protivníky, aby po svém probuzení změnil směřování světa. Poslední kapky již brzy naplní číši osudu vyměřenou rase neumírajících. Pokud se otevře brána pro naplnění proroctví, přijdou poslední dny tvého lidu. Již nemáš příliš času. Pokud neuspěješ, tvé panství se propadne do prázdnoty a svět zapomene tvé jméno.

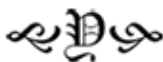
Jenže jak hledat předmět, jenž spí a v tajemné skrýši kdesi na širé pláni světa čeká na své probuzení? Musí jej najít a zničit dříve, než síla, kterou v sobě ukrývá, rozmetá vše, co doposud vytvořil.

Vyslal špehy na západ i na jih, aby pátrali po sebemenší zmínce o talismanu, kterému je souzeno změnit tento svět. Kolik měst, klášterů a pevností za poslední století doplatilo na nepatrné zmínky, nejasné zprávy špehů, na špatně pochopené zlomky textů starých letopisů? Svým bezvýsledným pátráním uvedl do pohybu vlnu, která smetla stará království a strhla celé národy. Vše bylo marné až do chvíle, kdy se do jeho rozsáhlé knihovny dostaly svitky ze sbírek Kothariho archívu a on rozluštil jejich písmo. Tam našel konečně zmínky o tajemném předmětu, jehož popis odpovídal vizím, které do jeho mysli vložil Nimbresáro. Od té chvíle byl směr pátrání jasný.

Musí najít ztracené Kothariho město!

Oči mu znovu padly na otroka, který klečel na podlaze a neodvážil se pohnout, aby snad podruhé nevyrušil svého pána z rozjímání.

„Ano, rada,“ uvědomil si, „čekají, už musím jít.“

Saitirno šel rychlým, nedočkavým krokem. Měl úzkou, bezvousou tvář, s pevně sevřenými úzkými rty a úzkým nosem a dlouhé vlasy protkané šedostříbrnými prameny. Jeho vysokou štíhlou postavu zdobil splývavý vzdušný oděv s širokými rukávy, jejichž volné cípy mu sahaly až do půli stehen. Oděv byl tmavě modré barvy, protkaný stříbrným vyšíváním a v pase stažený šerpou. Působil prostě, ale důstojně. Vše působilo krásným, ušlechtilým dojmem až do okamžiku, kdy bylo možno zahlédnout jeho oči. Temné, protože barvu nebylo možno určit, s uhrančivým pohledem, téměř bez pohybu víček. Tvrdý pohled bez náznaku jakéhokoliv citu. Jako pohled hada nebo draka, říkali jeho stoupenci, kteří se s obdivem vyjadřovali o jeho schopnosti ovládat své

okolí pouhým pohledem. Než došel na konec chodby, minul několik strážných, kteří byli na první pohled příslušníky jiné rasy než sluha.

Byli štíhlí a vysocí jako Saitirno sám, se stejně dlouhými černými vlasy. Na hlavách měli přilbice se symbolem lezoucího draka a na sobě jemně zpracovanou zbroj, vyzbrojeni byli zakřiveným mečem a v ruce drželi dlouhé luky, které jim sahaly až k ramenům. Když je Saitirno míjel, pokládali si pravou ruku na čelo a skláněli hlavu, na což jejich pán reagoval pouze mírným úklonem hlavy. Tak došel až na konec chodby, kde se zastavil před stráží, jež hlídala vstup do Poradního sálu.

Jeden ze strážných otevřel dveře a zvučným hlasem pronesl:

„Poklekněte, přichází hérukano!“

V okrouhlém, uvnitř skalního masívu vytesaném sále stál jediný kus nábytku, dlouhý stůl, z obou stran obestavený židlemi s vysokými opěradly. Ta byla tak vysoká, aby usazeným hostům sahala až nad hlavu, nad níž se tak mohl vyjímat ozdobný symbol draka. Zatím však na křeslech nikdo neseděl a všichni přítomní postávali roztroušeni po skupinkách po rozlehlém sále. Když však zaslechli hlas strážného, otočili se ke dveřím, pokleklí na koleno a s pravicí na čele sklonili hlavu.

Saitirno se rozhlédl a vstřícně je oslovil.

„Vítám vás, moji věrní. Dlouhá doba uplynula od doby, kdy stěny tohoto sálu viděly naposledy mé odvážné druhy. Především děkuji vám, ctění harvonové, moji první a nejvěrnější druhové. Povstaňte všichni a zaujměte svá místa u Poradního stolu.“

Po těchto slovech přešel přes volný prostor a posadil se na čestné místo v čele dlouhého stolu. Po něm se posadili i hosté, jen jeden z nich zůstal stát.

„Bud' pozdraven, Saitirno, velký mezi windan. Naše srdce jsou plná radosti, když opět zříme našeho velkého Učitele a rádce. Poslušni tvé vůle přišli princové Avartan, aby Ti podali zprávy o svých cestách.“

„Děkuji ti, Nirantano. Jsem rád, že se po dlouhé době opět setkáváme, a jsem potěšen, že nikdo nechybí a všichni jste dorazili včas. Nimbresáro mi sdělil, že tentokrát již někdo z vás přináší zprávy o tom, co pomůže naplnit naše poslání a potěší mé srdce. Jsem pln očekávání.“

Saitirno přeběhl očima podél stolu a na krátký okamžik ulpěl zpytavým pohledem na každém z nich. Kdo z nich to bude? Na čestném místě nejbližše jeho vyvýšenému křeslu seděl Nirantano, princ, který přednesl oficiální pozdrav, velitel a správce všech rozlehlých území za Nebeskou zdi. Vedle Nirantana pak seděl Avranno, Nirantanův zástupce velící dalšímu alathosu jeho armády. Avranno nikdy příliš nevynikal ničím jiným než svou naprostou oddaností. Právě pro tuto jeho vlastnost si jej Nirantano vybral do jižní armády. Jiný už byl Balderin, který zaujal místo vedle Avranna a kterého Saitirno považoval za jednoho z nejschopnějších princů. Mlčenlivý, přemýšlivý a tvrdý. Muž, který by podle jeho názoru jednou mohl zaujmout místo v čele rady, pokud by to bylo potřeba. Proti Nirantanovi seděl Galdetin, velitel Ilfirian, Nesmrtelných, střežících Tel'va Nibrilart, a současně i správce nevelkého území ukrytého za zdi. Muž, jehož naprostou oddaností a věrností si byl jistý. Vedle něj pak Hallirin, velitel armády rozložené na opačném břehu rozsáhlého altafazského zálivu a správce krajů střežících jižní přístupy k Nibrilartu. V jeho správě byla území podrobených Ghowriů, Yawarů a Hallanossů. Jeho stále nedokončeným úkolem bylo ukončit již celá staletí se táhnoucí válku s posledně jmenovanými. Poslední pak seděl Toraino, který velel nejmenší armádě rozložené podél severovýchodních svahů Nebeské zdi, jejímž úkolem bylo střežit průsmyky a klid na území podrobených Kharitů. Sídlem jeho armády byla pevnost Forminart na řece Argat. Toraino byl jediný z princů, ve kterém se Saitirno úplně nevyznal. Ano, byl oddaný, věrný, statečný, ale přesto měl v sobě malé území, oblast, do které Saitirna nikdy nenechal nahlédnout. Ten to tušil a byl to také důvod, proč tento princ nikdy nebyl pověřen skutečně významným úkolem.

Po obou stranách stolu pak dále seděli aratoři, pobočníci jednotlivých harvonů. Dohromady více jak tři tucty mužů, kteří měli tu čest a výsadu

setkávat se s Učitelem osobně. Saitirno skončil svou prohlídku, pokynul hlavou a nepatrně se usmál.

„Nuže Nirantano, můj nejbližší příteli, nenapínej již více mou zvědavost. Jsi vrchním velitelem celé jižní armády, do níž vkládám již dlouhá léta své největší naděje. Povědej, poslouchám.“

Oslovený povstal.

„Spolu s Avrannem jsem na jaře roku 390 od založení Nibrilartu vyrazil z Mehanu na břehu jezera Nessat směrem na sever. Obsadil jsem svobodná města Coriu, Aram a Shirat. Poté jsem pokračoval na sever do říše Nivzarů. V létě jsem dorazil k řece Iaddah a svedl zde nedaleko Tívaru rozhodující bitvu se sigkhârem, vládcem Pětiměstí. Po vítězné bitvě zavlála korouhev s rudým drakem postupně nad Tívarem a Gholpirem. Poté jsme vyrazili na západ, abychom pokořili Khaspir a Sîwar, hlavní město říše. Khaspir nám otevřel městské brány sám, a proto jsem jej ustanovil za sídlo nové provincie. Správcem jsem jmenoval tvého věrného druha Avranna.“

Saitirno se podíval na Nirantanova druha, který povstal, aby se uklonil, a na souhlas přikývl hlavou.

„Myslím, že to je dobrá volba, Nirantano. A co hlavní město?“

„Sídelní město sigkhâra se nám odmítlo poddat a otevřít brány, proto jsem je oblehl a odřízl od světa. Více jak rok je obléhaly naše alathosy, ale jeho obránci byli zásobováni po řece z posledního svobodného města Pětiměstí, z Chagaru. Teprve když se nám severně od města podařilo dostavět most přes Shaddnah a mohli jsme uzavřít přístup po řece, síly obránců se vyčerpaly. Město bylo dobyté ztečí. Sîwar býval krásným a výstavným městem.“

„Už není?“

„Postupoval jsem přesně podle tvých pokynů, ctěný Saitirno. Město a obyvatelé, kteří se vzdají, jsou ušetřeni. Město, které se brání a je

pokořeno silou, je vypáleno do základů a jeho obyvatelstvo je pobito nebo prodáno do otroctví. To byl i osud Sîwaru.“

„A sigkhâr?“

„Uprchl do Gîvy a potom na sever.“

„Na sever? Co je na severu?“

„Naši zvědové zjistili, že daleko na severu v povodí velké řeky je další mocné a silné království. Právě díky jeho pomoci a podpoře udrželo svou nezávislost poslední město Pětíměstí Chagar. Poslal jsem tam výzvědné oddíly, ale ty byly zahnány zpět mohutnou armádou tohoto severního vládce.“

Bylo vidět, že Saitirna ta zpráva překvapila. Do té doby nikdo z rady netušil, že kdesi na studeném severozápadě by mohlo existovat další království.

„Zajímavé. Ale co zajímá mě a radu především... Objevil jsi v Pětíměstí nějaké zmínky o ammarondu?“

Stín nevole přelétl po Nirantanově tváři. Nelíbilo se mu, že neměl možnost dokončit své vyprávění. Neopovážil se však odporovat Saitirnově vůli.

„Je mi líto, ctihodný, ale ačkoliv jsme v Sîwaru hledali pečlivě, nenašli jsme jedinou zmínku. V kořisti, kterou jsme přivezli, je však množství starých cenností a svitků, které budou předány do Tvé knihovny ke studiu. Možná v nich Tví služebníci něco objeví.“

„Dobře, Nirantano, děkuji ti, věřím, že jsi učinil vše, co bylo v tvých silách a možnostech! Oceňuji to! Nyní předám slovo Balderinovi.“

Oslovený povstal, rozhlédl se po radě a potom se Saitirnovi uklonil.

„Ctěný učiteli Avartan, myslím, že přináším radě velmi závažné zprávy. Jak mi bylo uloženo na posledním zasedání rady, vydal jsem se se svým alathosem proti toku Askaru, abych prozkoumal kraje na jihu. Vstoupil jsem do údolí Naresh Chakhra, které se táhne východně od Erod

Dairam. Žije tam národ Nieshů, jsou to příbuzní Adeshů. Téměř rok mi trvalo, než se mi podařilo tento odbojný národ porazit a projít skrze jeho území na jih až do údolí mohutné řeky, které říkají Amraavati. Je to obrovský tok. Myslím, že oči žádného z Avartan nikdy tak mohutnou řeku neviděly. Od Nieshů jsem získal dvě zprávy. První, že na jihovýchodě existuje říše jejich příbuzných, Khantů. Druhou, že proti proudu Amraavati se pak na západě rozléhá mnohem mocnější Nogashaar. Dlouho jsem zvažoval, zda se vydat na jih, či na severozápad. Nakonec jsme vytáhli na západ, kde jsem narazil na národ Orchenů. Je to národ kočovníků, který však odmítl složit hold tvé korouhvi. Vyhnul jsem se další válečné srážce a prošel stepním krajem, až jsem dorazil k pohraniční pevnosti zvané Haod al Saá.“

„Obléhal jsi ji?“

„Nikoliv, ctihodný. Pokusil jsem se vyjednávat, abych získal více zpráv.“

Saitirno pokýval hlavou a v duchu se chápavě usmál: Je moudrý, ten Balderin, vojenská vítězství nejsou vše.

„Jaké jsou ty zprávy?“

„Překvapivé, ctihodný Saitirno.“

„Překvapivé? Výborně, pokračuj! Zjistil jsi něco o ammarondu?“

Bylo vidět, že Balderinovo vyprávění probudilo Saitirnův zájem. Balderin však zamítavě zavrtěl hlavou.

„O ammarondu nikoliv, ctihodný, ale myslím, že jsem zjistil, kde skončila pouť našeho dávného druha Ghilnerina.“

„Cože? Co to říkáš? Ghilnerin?“ ozvaly se překvapené hlasy ostatních harvonů a osazenstvem stolu proběhla vlna úžasu. Mezi aratory na konci stolu byly vidět skloněné, tlumeně hovořící postavy. Ti, co věděli více, předávali informace svým méně znalým sousedům. Ghilnerin byl legendou z dávných časů, ztracený první princ Avartan, který zmizel ještě před dlouhou poutí do Nibrilartu. Jediný z klanu Avartan s

plavými vlasy. První Saitirnův posluchač, první jeho druh a první svědek jeho probuzení. Všechny oči se stočily k Saitirnovi. Co na to řekne?

„Ghilnerin? Opravdu jsi si jist, že se jedná o prvního prince?“

Balderin mlčky přikývl.

„Povídej!“

„Zjistil jsem, že centrum království leží ještě dále proti proudu Amraavati, kterou však tamní obyvatelé nazývají Naeri al-Saá. Říkají si Nogaimové, Panský lid. V nepříliš dávných časech prý tamní panovníci vládli všem královstvím v okolí Velké pouště. Když jsem to slyšel, napadlo mě, že by se právě tam mohlo skrývat ztracené město Kothariho, které už tak dlouho hledáme. Hovořil jsem s velitelem pevnosti, vyptával se místních velmožů i kněží. Jedna z pověstí, o nichž hovořili, mě opravdu zaujala. Byla o Ghilnoganovi, plavovlasém Pánovi kouzel. Přišel prý do jejich země ze severu, když pronásledoval krále démonů. Myslím, že to velmi odpovídá tomu, co vyprávěl Nirantano o rozloučení s Ghilnerinem.“

Saitirno si zamyšleně podepřel hlavu a přenesl se do vzpomínek. V oněch dávno zapomenutých časech se v lesích kolem Almaduiry objevily zvěsti, že kdesi daleko na jihozápadě, v ruinách říše dávného Nimbresárova služebníka, znovu povstaly mocné temné síly. Tehdy tam poslal své první druhy, aby se je pokusili ovládnout. Ghilnerin prý vyzval samotného krále démonů. Ten se však odmítl podřídit a uprchl. Ghilnerin se odmítl vrátit a své rozhodnutí zdůvodňoval slovy:

Pokud byl Khamúl znovu povolán k životu, je nutné jej ovládnout, nebo navždy zničit. Pokud jej nechám jít, může napáchat v budoucnu mnoho zlého. Bud' se vrátím s ním, nebo v tom zápase zahynu.

Ghilnerin, jeho první následovník, jediný z plavovlasých, který se k němu kdy přidal. Vždy cítil nepatrnou stopu jeho pochybností či nevíry. Právě to způsobilo, že si Saitirno od počátku nechával některá

rozhodnutí pro sebe a svým žákům je nesděloval. Třeba to, že ony mocné démonické síly povolal zpět k životu on sám s pomocí Nimbársarovou. Věděl, že Ghilnerin by s ním nikdy nesouhlasil. Byl příliš poctivý a čestný a oddaný starým zvykům windan, stejně jako jeho přátelé Rivetan a Toraino. Svým způsobem byl tehdy rád, že Ghilnerin z jeho života zmizel, a jedině čeho želel, byl ztracený ilmentur. Podíval se na vyčkávajícího Balderina.

„Pokračuj! Tvé zprávy nás překvapují i těší, protože by nás mohli dovést k jednomu ze ztracených ilmenturů. Pokud náš druh skoná v zemi těch Nogaimů, musí tam někde být i jeho ilmentur. Zjistil jsi o něm něco?“

„Zatím nikoliv, ctihodný. Samozřejmě, jakmile jsem si spojil starou pověst s naším dávným druhem, bylo mi jasné, na jak cenné stopě jsem se ocitl. Jak jsem řekl, dorazili jsme pouze ke vzdálené hraniční pevnosti. Můj alathos nebyl dost silný na to, abych vtáhl do jejich říše s vojenskou mocí. Navíc mě krátce poté dostihly zprávy o svolání této rady. Proto jsem se otočil a vyrazil zpět.“

„Co ses ještě dozvěděl o tom národě a našem bývalém druhovi?“

„Nogaimové jej považují za svého učitele. Jeho hrob je prý třeba hledat dále na sever proti proudu té obrovské řeky, tam kde leží jejich staré hlavní město Bisha. To je vše, co vím, ctihodný.“

Saitirno přehlédl shromážděné, aby následujícím slovům dodal na důrazu. „Balderin přinesl velmi důležité zprávy. Myslím, že cíl našeho dalšího snažení na jihu je zřejmý. Nogashaar, kde je hrob našeho druha a kde leží jeden ze ztracených ilmenturů. Ten musíme získat zpět. Dokážeš-li to, Balderine, bude ilmentur tvůj. Jsem velmi spokojený. Potěšils mé srdce.“

Saitirno se rozhlédl. Kdo zbývá, kdo mu nese tu toužebně očekávanou zprávu? Jeho oči přelétly po přítomných harvonech a krátce se zastavily u Toraina. Severní armáda? Nejmenší počtem, střeží nehostinný sever, který obývají jen hordy divokých kočovníků. Zdálo se mu, že Toraino

jen čeká, aby byl vyzván a mohl povstat a hovořit. Saitirno se však obrátil na muže sedícího před ním.

„Nuže a jaké zprávy pro nás má velitel naší východní armády? Jak postupuje má východní armáda v boji s Hallanossy?“

Hallirin povstal.

„Velký Saitirno, mohl bych dlouze popisovat naše obtížné tažení podél mořského pobřeží. Obešli jsme pouště a stepi obývané kočovnými Suratii a podél pobřeží jsme došli až k obrovské řece, již místní nazývají Uringa. Je to nebezpečný kraj obývaný jen divochy, a tak ani já nemohu přinést zprávu, která by potěšila tvůj sluch.“

„Dobře, Hallirine, a co území Hallanossů? Poloostrov Akkar.“

Bylo vidět, že oslovený se ošil, očividně otázku očekával, ale byla mu proti srsti. Odpovědět však musel.

„Ó hérukano, pevnosti Hallanossů mají vysoké pevné zdi a stojí vysoko v horách, na které nejsou naši vojáci zvyklí. Stále nejsme připraveni, ještě jsme nenaučili Ghitrosy zdolávat pevnostní zdi. A ostrovy? Však víš, jak se Ghitrosové bojí moře.“

„Dobře, Hallirine, mám již dosti zpráv, abych věděl, že tam ammarond nenajdeme, ale nestrpím již dlouho, aby v dohledu mého paláce bylo území, jehož obyvatelé se mi budou vysmívat. Jsou-li pevnostní zdi nezdolné pro tvé vojáky, najdi si někoho, kdo s nimi má zkušenosti. Nenajdeš-li, potom použiji svou moc, abych ty zdi rozložil zevnitř!“

Muž se s úklonou posadil a Saitirno se otočil ke všem přítomným. To skutečně zbývá ten přehlížený Toraino?

Saitirno se obrátil ke shromážděným s otázkou, na niž nečekal odpověď.

„To není mezi přítomnými nikdo, kdo by potěšil mé srdce a podal mi příznivou zprávu o cíli našeho dávného snažení?“

V odpovědi prořízl sál zvučný hlas, za kterým se všichni otočili.

„Já to zkusím, ctihodný Učiteli!“

Saitirno zvedl udiveně hlavu a jeho oči v mžiku našly původce těch troufalých slov. Ten seděl až kdesi na opačném konci dlouhého stolu mezi aratory. Podle oblečení to byl jeden z pobočníků velitele severní armády Toraina. Bylo to nesmírně vyzývavé a drzé chování. Jen naprosto výjimečně se dostalo některému aratorovi té cti, že mohl promluvit před tímto shromážděním, a to vždy až poté, co hovořil jeho velitel, který jej vyzval, aby jej doplnil.

Saitirno zvědavě pozvedl obočí a podíval se na Toraina, který však byl právě tak překvapený jako všichni ostatní. Poté se obrátil k pobočníkovi, který se mezitím postavil. „Nuže, řekni nám své jméno!“

„Jmenuji se Lavidan a jsem synem tvého věrného služebníka Rivetana. V současnosti arator harvona Toraina,“ odpověděl sebevědomým hlasem mladý pobočník.

Saitirno se znovu podíval na Toraina. Už si byl jistý. Jeho vnitřní hlas ani tentokrát nelhal, dnes se dozví, kde najde ammarond. Ale že mu tu zprávu přinesou zástupci severní armády, to by jej ani ve snu nenapadlo.

Obrátil se k Torainovi: „Souhlasí velitel severní armády, aby jeho pobočník přednesl svou zprávu?“

Chvilí bylo ticho a všechny oči se stočily směrem k Torainovi. Harvon měl pevně sevřená ústa. Pohana, kterou mu jeho vlastní pobočník uštědřil, byla nesmírná. Stejně tak věděl, že nemá jinou možnost než souhlasit, a proto přikývl.

„Arator Lavidan se osobně velmi zasloužil o získání zpráv, které severní armáda přináší, proto se domnívám, že pro tentokrát můžeme porušit zvyklosti této rady a zprávu může přednést on.“

Saitirno se podíval na mladého muže, který během těch slov nemrkl ani brvou. „Dobře, Lavidane. Tvůj harvon souhlasí, abys přednesl svou zprávu. Posloucháme!“

Lavidan se zhluboka nadechl. Na jeho tváři bylo patrné napětí a očekávání.

„Harvon Toraino mi na jaře roku 391 od založení Nibrilartu dovolil, abych v čele pěti ensangů a pomocných sborů opustil sídlo severní armády Forminart a vydal se na průzkum vzdáleného severu. Prošel jsem údolím Sechenu a přes Kharitskou bránu vstoupil na území nezávislých západních Kharitů. Pokračovali jsme suchým studeným krajem proti toku Odangu až k jeho pramenům v horách severního Rhantu. Ty jsme překročili a vstoupili do severních stepí. Nikdo nás zde nečekal a díky překvapení se nám podařilo téměř bez boje ovládnout obrovskou pevnost, která se v jazyce tamních obyvatel nazývá Irútargos. Zmocnili jsme se rozsáhlého archívu, který jsem poté poslal spolu s ensangy zpět do Forminartu a který dnes naši soumaři dopravili až sem do Nibrilartu. Z něj jsem se dozvěděl, že kdesi na jihozápadě má být město mocného vládce. Z našich spojenců, Kharitů, Kimerů a Naruků, jsem sestavil malý oddíl a v převlečení za obchodníky jsme vyrazili podél linie severního a později západního Rhantu na jihozápad. Po týdnech putování jsme dorazili do bohatého a úrodného kraje v povodí mohutné řeky, která se nazývá Dardún. Ta řeka se vlévá do jezera, na jehož břehu stojí obrovské město. Nazývají jej Dôrminar. Strávil jsem v tom městě i v okolním kraji několik týdnů, naučil jsem se základy místního jazyka a mluvil s mnoha lidmi.

„Výborně, Lavidane!“ uklouzlo tiše a mimoděk Saitirnovi, který byl plně zaujatý pobočnickovým vyprávěním.

„Nechal jsem si převyprávět staré pověsti toho národa, podařilo se mi koupit několik tamních kronik a z nich jsem se dozvěděl, že odtud v dávných časech vyrazila mocná armáda na jih na daleké tažení, ze kterého se však nikdo nevrátil. Domnívám se, ctihodný, že nikoliv říše Nogaimů, o které hovořil Balderin, ale tato západní říše je ve skutečnosti právě tím královstvím, kde leží ztracené Kotharího město! Jsem přesvědčen, že Dôrminar je tím ztraceným městem.“

Saitirno mlčel a díval se na Lavidana. Věděl, že má pravdu.

Rivetanův syn? Že to bude právě on, kdo jej přivede na stopu?

Takže ne jih, ale západ, vlastně sever. Dává to smysl? Ale ano, i před tím dávným časem musela ta Kotharího armáda nejdříve obejít nekonečné pohoří Nebeských zdí. To vysvětluje bezúspěšnost jeho dosavadního pátrání.

„Dobře, aratore, tvé zprávy jsou mimořádně zajímavé. Popravdě jsem nedoufal, že by severní armáda mohla přinést tak zajímavé zprávy, proto ti děkuji, Lavidane, synu Rivetanův, za mimořádnou odvahu, kterou jsi prokázal, když jsi vstoupil přímo do srdce nepřátelského území. Jsem s tebou spokojen a nezapomenu na to. Teď však požádám Toraina, aby tvou zprávu doplnil.“

Toraino byl však velmi stručný. Konečně co mohl říci, když vše podstatné před ním zmínil jeho pobočník. Když skončil, zavládlo v sále ticho. Saitirno přemýšlel a nikdo z přítomných si jej netroufal rušit.

Na této radě se sešly opravdu udivující a překvapivé informace. Na jihozápadě je velká říše Nogaimů, jejíž panovníci s největší pravděpodobností vlastní cenný ilmentur. Na severozápadě je neznámé mocné království, kde čeká na své probuzení kýžený ammarod. Má dostatek sil, aby zaútočil na obě ta království současně? Nebyl si jist tím spíše, že v jeho podvědomí přežívaly více jak dvě staletí staré obavy ze síly neznámého nepřítele.

Obrátil se na Nirantana: „Příteli můj nejbližší, jaký je tvůj názor? Má Nibrilart dostatek sil, aby se pustil do boje se dvěma protivníky současně?“

„Ctihodný, osobně se domnívám, že království, o kterém hovořil arator Lavidan, je právě to, které odrazilo mé průzkumné oddíly u Chagaru. Jeho vojenská moc je taková, že ji rozhodně nemůžeme podceňovat. O vojenské síle Nogaimů nevíme v tomto okamžiku nic. Podle mého názoru vést zápas s oběma královstvími současně není příliš moudré.“

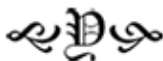
„Dobře, co si myslí rada? Co je pro nás v tomto okamžiku důležitější? Získat zpět Ghilnerinův ilmentur, nebo pátrat po ammarondu?“

„Další ilmentur určitě zvýší bojovou sílu našich alathosů. Balderin se navíc domnívá, že Kothariho město může být i v zemi Nogaimů. Já navrhuji, abychom prvně napřeli naše síly proti Nogaimům,“ prohlásil Galdetin.

Balderin nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Nechci odporovat názoru správce Nibrilartu, ale domnívám se, že máme velkou výhodu vůči té severozápadní říši. Neznají nás a můžeme na ně útočit ze dvou směrů. Z jihu i ze severu. Proto navrhuji, abychom zkusili zaútočit z obou těchto směrů, nikoliv však vlastními silami, ale skrze naše spojence. V Osttaru vládne darkhâr, který podle zpráv mých zvěděů nemá severní království v lásce. Zkusme jej získat na svou stranu. Také na severu Toraino jistě najde nějaké spojence, Kharity nebo Kimery. Jak řekl Nirantano, je obtížné vést boj se dvěma protivníky současně. Ale to platí i pro to neznámé království. Hlavní úder našimi silami pak veďme proti Nogashaaru, protože po jeho porážce již bude jih zajištěný.“

„A království Khantů?“ ozval se Hallirin.

Na svou otázku však nedostal přímou odpověď, protože Saitirno mezi tím promluvil: „Mé rozhodnutí je takové: Nejprve potřebujeme ilmentur, protože nám pomůže k získání ammarondu. Upevníme tedy nyní svou pozici na jihu. Vaše úlohy jsou následující. Balderin s Nirantanem udeří společně proti království Nogaimů. Avranno se opevní v Pětiměstí a pokusí se získat na svou stranu osttarského vladaře a přesvědčit jej k útoku na sever. Ať začne to severní království krváčet. Toraino se pokusí získat na svou stranu svobodné Kharity a Kimery a přesvědčit je, aby zaútočili od severu podél pohoří Rhant. A Hallirin? Ty přesuneš část svého alathosu přes průsmyk Alatarne na území Adeshů a Nieshů, abys zabezpečil tyl Nirantanovi. Až budou poraženi Nogaimové, přijdou na řadu Khantové a potom sever.“

2. Kapitola

2. DESÁTÝ PRINC

Nibrilart, podzim 551 e. d.

Lavidan pomalu stoupal po dlouhém schodišti Paláce Nibrilartu směrem k nejvyššímu nádvoří, kde byl vchod do Saitirnových soukromých komnat. Kryté, uvnitř skalního masívu vytesané schodiště s arkádovými okny vedlo po severovýchodní straně hradu a nabízelo kouzelné výhledy. Nespěchal, a tak několikrát využil možnosti a vyhlédl z okenních oblouků. Přímo pod sebou viděl východní cíp Dračího příkopu, kde byli chováni draci – tajná zbraň Nibrilartu. Za příkopem se rozkládala otevřená písčitá pláň, která po několika mílech končila v moři. Na ní stálo několik kruhových městeček, kde byli ubytovaní sluhové starající se o chod Paláce. Ten měl, ačkoliv to z vnějšku nebylo patrné, několik podhradí. V prvním stály výstavní domy pro úřednickou kastu Věrných, Nildenan, muže a ženy, kteří se starali o chod Nibrilartu. Jejich domy však byly většinu roku opuštěné, protože Saitirno vysílal své úředníky často mimo Nibrilart. Navíc sami Nildenan stejně jako zbytek Avartan rádi opouštěli kamenné domy Nibrilartu a zdržovali se raději na svých kvetoucích venkovských statcích. Další podhradí bylo tvořeno rozsáhlým nádvořím, jež vzniklo obestavením skalní plošiny, která tvořila základnu Paláce. Nádvoří bylo schopné pojmout několik tisíc osob a obvykle se tu konaly setkání a sněmy Avartan. V těchto dnech tam probíhaly přípravy na zítřejší slavnost.

Saitirno sám obýval nevelkou vrchní část Paláce. Kromě osobních komnat ji tvořila velká knihovna, sál, kde probíhala zasedání Velké rady, a několik menších prostor, kde Saitirno velmi vzácně přijímal i hosty. Největší část ovšem zabíraly prostory posvátného Šerého chrámu, jehož vchod se nacházel na druhém nádvoří. Nad chrámem pak čněla vysoká věž, jejíž ochoz se zvedal téměř sedm set stop nad písčnou pláň. Její ochoz bývalo Saitirno oblíbené místo, kde trávil v rozjímání dlouhé hodiny.

Lavidan měl povznesenou náladu. Konečně bude jeho ctižádostivost odměněna. V duchu se ptal sám sebe: Kolik let už vlastně uteklo od doby, kdy jsem poprvé veřejně vystoupil na zasedání rady? Padesát let nebo víc?

Byla to tehdy velká troufalost od začínajícího pobočníka, postavit se po bok ctěných princů a vyslovit svůj názor. Dnes to však Lavidan vnímal jako začátek svého vzestupu. Posledního velkého tažení na západ se již zúčastnil jako pobočník prvního harvona se zvláštním pověřením přímo od Saitirna. Nirantano vedl na západ armádu, která postupovala ve dvou proudech. První oddíl vedený Lavidanem překročil Erod Dairam, prošel Kharitskou bránou a po známé cestě pak pokračoval proti toku Odangu. Větší skupina vedená přímo Nirantanem obešla severní výběžky Erod Dairam, prošla severněji položenou Kimerskou bránou a vstoupila do nekonečných stepí severu. Obě armády se spojily nedaleko pevnosti Rontard, aby pak společně postupovaly k další pevnosti Amlogran. Tam se Nirantano po dlouhých staletích již potřetí střetl s obávaným nepřítelem, se šiky Kothariho dědiců. Ve velké bitvě pod svahy Severního Rhantu je však již podruhé rozdrtil.

Před týdnem, pět let po začátku úspěšného tažení se Lavidan a Nirantano vrátili zpět do Nibrilartu, aby přednesli radě netrpělivě očekávanou zprávu. Na včerejším zasedání se všichni shodli, že to bylo nejdůležitější setkání rady od založení Nibrilartu. Zpráva, kterou přednesl Nirantano společně s Lavidanem, všechny nadchla. Bylo zvykem, že Saitirno zval posly dobrých zpráv nebo velitele úspěšných armád k osobnímu pohovoru. Tentokrát se tím vyznamenaným stal Lavidan.

Nyní tedy stál před vchodem do soukromých Saitirnových komnat a čekal, až bude vyzván. Vchod střežili gardisté Ifirian, Nesmrtelní, ale ač byli ze stejné kasty jako Lavidan, nevyměnili si s ním ani jeden pohled. Ten byl v tak povznesené náladě, že se jej jejich přezíravé jednání nedotklo. Jejich strojená vážnost mu naopak připadala směšná. Dobře znal požadavky, podle nichž byli vybíráni uchazeči o tuto službu.

Fyzická síla, válečnické schopnosti a věrnost. Naopak moudrost, schopnost vést a vládnout byla zase žádána po kastě Nildenan. On si však byl jistý, že může nabídnout víc, než bylo požadováno jak po válečnické, tak úřednické kastě.

Ticho po chvíli přerušilo zavržení dveří. Do místnosti vstoupil Galdetin, vrchní velitel Ilfirian a správce Zahrad Nibrilartu, a pokynul Lavidanovi, aby jej následoval: „Lavidane, jsi očekáván, následuj mne!“

Nejdříve prošli několik menších sálů a teprve poté vstoupili do okrouhlé místnosti, která sloužila jako pracovna. Lavidan se zvědavě rozhlédl. Překvapila jej strohost, se kterou byl prostor zařízen. Velký stůl, několik židlí, skříně a regály se svitky a mapami. To bylo vše. Tak prostě a jednoduše vypadala pracovna muže, jehož vůle hýbala celým známým světem. Galdetin opustil místnost, Lavidan se obřadně uklonil a čekal. Promluvit první by bylo těžkým prohřeškem proti dvorní etiketě.

Saitirno stál u stolu a vypadalo to, že je plně zabraný do práce. Prohlížel si listiny rozložené na prostorném stole a občas se úkradkem podíval na čekajícího Lavidana. Ve skutečnosti však přemýšlel, dával si na čas, než promluví. Lavidana si pamatoval ještě z dob, kdy byl vychováván ve zdejší škole. Tam Saitirno často chodil, aby osobně dohlížel na výuku mladých, uvědomoval si totiž důležitost této práce. Mladá generace Avartan, která se narodila zde v Nibrilartu, představovala jeho velkou naději a Saitirno do ní vkládal velká očekávání. Jejich rodiče, kteří ještě pamatovali život v půvabném kraji kolem Almaduiry a nosili v sobě příliš mnoho starých zvyků, byli pro jeho skryté plány nevhodní. Milovali přírodu a příliš mnoho času trávili ve venkovských sídlech. Z jejich srdcí nikdy nevymizela touha vrátit se pod kouzelné jižní svahy Rudých hor. Jen pocity povinnosti, mimořádného poslání, osudovosti a snad i obětavost je před dávnými časy dokázaly přesvědčit, aby tento kraj opustili. Neopouštěla je však jejich naděje, že se tam jednou vrátí.

Nová generace Avartan však byla jiná. Vyprávěním svých rodičů o staré domovině naslouchala již jen z povinnosti a tyto dávné příběhy již v jejich srdcích nedokázaly rozeznít tu správnou strunu. Jejich domovem byly Galaith'va Nibrilart, Zahrady Nibrilartu. Od útlého mládí v nich navíc jejich výchova podporovala pocity výjimečnosti a nadřazenosti. Kde se jejich rodiče s rozpaky či nelibostí dívali na otrockou práci sluhů, tam to oni brali jako naprostou samozřejmost. Méněcenná kasta je jednoduše povinna pracovat k jejich prospěchu. Ve svých očích řadili lidské sluhy někam na úroveň dobytčat, která se s nimi ploužila v pálícím slunci. Mluvící dobytek. Současně si však dokázali osvojit potřebnou dávku licoměrnosti, která jim umožnila hovořit a jednat s vojáky z Githjanzagu jako se sobě rovnými, ačkoliv i jimi z hloubi duše pohrdali.

Již dlouho mezi nimi Saitirno hledal někoho, koho bude moci pověřit výjimečným posláním. Bude to Lavidan?, ptal se sám sebe. Bude to poslední služba a poslední dar Rivetana, mého bývalého druha?

Saitirnovy myšlenky na krátký okamžik zabloudily do minulosti. Horkokrevný a obětavý Rivetan, blízký Ghilnerinův druh. Věrný služebník, který pro něj mnoho vykonal, ale jehož Saitirno vždy považoval za příliš naivního, poctivého a přímočarého. Jeho nadšení pro mimořádnou, osudovou úlohu Avartan a plemene windan by se v budoucnu stalo zátěží, jež by mu bránila otočit hrot Saitirnova meče na sever. Proto Saitirno jeho odchodu nelitoval, a když svojí smrtí uvolnil místo přemýšlivému, ctižádostivému Nirantanovi, byl rád, protože toho mohl díky jeho ješitnosti snáze ovládat.

Jaký však bude Rivetanův syn? Ctižádostivý a bezohledný. O tom jej přesvědčil, když před léty vystoupil na zasedání rady a pokořil tak svého velitele. Saitirno si tehdy po skončení rady zavolal Toraina a dlouho s ním hovořil nejen o západních krajích, ale především o Lavidanovi. Jeho harvon neskrýval obavy z mladého muže, z jeho chorobné ctižádostivosti, bezohlednosti a bezcitnosti. Saitirno si to vše

dobře zapamatoval, protože tušil, že přijde chvíle, kdy bude Lavidana potřebovat.

Dokud tápal a netušil, kde hledat. To byl čas, kdy potřeboval především paže, velitele vojsk, která jako svá tykadla směřoval do okolních zemí. Nyní, když se ocitl na konci cesty, potřeboval i oči, uši a ústa, a především chytrost, rafinovanost a bezohlednost. To vše doufal najít u Lavidana. Ten už dokázal, že je chytrý, odvážný i tvrdý. Jediné, čím si Saitirno stále nebyl jistý, bylo, zda bude i dostatečně věrný.

„Vítám tě, Rivetanův synu, hodně dnů již uplynulo od našeho posledního setkání.“

Lavidan se znovu uklonil a obřadně odpověděl: „Ó hérukano, králi králů, moudrý Učiteli celého pokolení Avartan, i já cítím radost z našeho setkání a jsem mimořádně poctěn Tvým osobním pozváním!“

„Není nutné být příliš skromný, protože tvé zásluhy jsou opravdu výjimečné. Proto budeš pozítří před mší v Nimbresárově svatyni povýšen do postavení desátého prince!“

Saitirno hned na počátku rozmluvy nečekaně vytáhl svůj trumf. S uspokojením sledoval, jak se Lavidan jen s největším sebezapřením snaží ovládnout své pocity. Jeho tvář proletěla celá paleta výrazů od ješitnosti až po prostou radost.

„Nejsi až tak rafinovaný, jak jsem si myslel. Takže ctižádostivost bude klíč k tvé mysli?“ pomyslel si s uspokojením Saitirno.

Drahnou chvílí trvalo, než Lavidan zkontroloval bouři pocitů, kterou v něm vyvolalo to prosté sdělení vyplňující jeho dlouholeté tužby. Když ovládl svou mysl, gesta i tvář, podlehl snad poprvé v životě impulzu prosté vděčnosti.

Padl před Saitirnem na kolena, přitiskl si hřbet jeho ruky na čelo a překotně vychrlil: „Božský Saitirno, můj nejmávanější Učiteli, jsem Ti neskonale vděčný za Tvé rozhodnutí. Chci být Tvým věrným sluhou,

chci být Tvou paží, Tvým okem i uchem. Slibuji při památce svého otce, že budu právě tak věrným a oddaným služebníkem.“

„Vstaň, milý synu,“ Saitirno zasažený lavinou Lavidanových citů použil oslovení, které u něj nebylo obvyklé, „doufal jsem, že takto odpovíš. Sleduji tě již dlouhá léta a myslím, že jsi předurčen pro zvláštní úkol.“

To byl další úder na strunu Lavidanovy ješitnosti.

„Staneš se nejen desátým princem, ale i princem se zvláštním postavením. Tvá rozhodnutí nebudou podléhat radě, ale pouze a jediné mně. Každé tvé slovo bude, jako bych je vyslovil já, a vše, co uslyšíš, uslyším i já!“

To už bylo příliš i na bezcitného Lavidana. Oči se mu zalily slzami vděčnosti a otevřel své tvrdé srdce a mysl, v duchu přísahaje, že bude nejvěrnějším a nejhorlivějším služebníkem Saitirnovým.

Ted' bylo na Saitirnovi, aby před ním ukryl vlastní pocit uspokojení. Rychle se otočil a přešel ke stolu. Když se jeho tvář opět otočila k Lavidanovi, vyjadřovala již jen vlídnost.

„Pojď sem, drahý Lavidane. Ještě je toho hodně, co se musíš naučit, než budeš moci splnit úkol, který jsem pro tebe připravil. Ale věřím, že k mé výuce budeš přistupovat stejně horlivě jako doposud.“

Saitirno roztáhl jednu ze stočených map. „Podívej, to je západ a toto všechno již spadá pod mou moc. Víme, že ammarond bude pravděpodobně zde,“ položil dlaň do středu mapy, „ale nevíme, kde přesně! Jsem přesvědčený, že klíč k určení správného místa je ukrytý tady!“

Saitirno položil prst na symbol hlavního města označený nápisem Dôrminar.

„Ale to město bohužel zatím neovládáme,“ odpověděl Lavidan.

„Správně. Díky Nimbresárovi se vám to s Nirantanem nepodařilo!“

Saitirno se usmál překvapenému výrazu Lavidanovy tváře a pobaveně se zeptal: „Přemýšlej, Lavidane, proč bylo dobře, že se vám nepodařilo dobýt hlavní město? No tak, není to zase tak těžké...“

Lavidanova tvář odrážela jeho usilovné přemýšlení. Lehce přivřel oči a poté se koutky jeho úst zvedly ve spokojeném úsměvu.

„Hledáme klenot nebo zprávy o něm, letopisy, kroniky... To vše by mohlo být při vypálení města zničeno!“

Saitirno spokojeně přikývl. „Výborně, nezklamal jsem se v tobě, Lavidane. Dobře si pamatuj, hrubá síla je jen jedna z možností jak dosáhnout cíle. A není vždy ta nejvhodnější. Existují lepší prostředky, pouta pevnější než řetězy. Jejich síla tkví v tom, že jsou neviditelná. A právě tkaní této neviditelné a nezničitelné pavučiny je to, co se musíš nyní naučit!“

„Rád, Učiteli, poslouchám, dychtím naučit se Tvému neskonalému umění, které všichni tolik obdivujeme!“ přitakal s nadšením Lavidan.

„Dobře. Dobře, synu, jen pomalu. Rozplétání každého uzlu začíná tím, že najdeš volné vlákno! Město nemůžeme získat silou, to je zřejmé, riskovali bychom ztrátu nebo zničení cenných zpráv. Musíme to tedy zařídit tak, aby se nám otevřelo samo. Dobrovolně. To, že do něj vstoupíš, musí být bráno jako osvobození. Každá pevnost má slabý bod, každá! Tys tam byl, přemýšlej, co by tím bodem mohlo být tady.“

Saitirno se znovu podíval na mapu a zamyšleně poklepal prstem na symbol města. „Navštívil jsi ten kraj. Co tam viděly mé oči a co slyšely mé uši?“

Dlouhou dobu bylo ticho. Lavidan se v duchu vrátil do doby, kdy městem procházel v převlečení. Znovu se mu vybavovala setkání s různými lidmi. Vtom si vzpomněl na jakési blouznivce oblečené v černém. Když se ptal místních, co jsou zač, bylo mu vysvětleno, že se jedná o vyznavače Černého pána, jehož návrat je předpovězen a očekáván.

„Hirmorův kult!“

Saitirno se zájmem pozvedl obočí. „Říkáš kult? To je zajímavé, povídej!“

Lavidan se pustil do vyprávění o existenci tajemného spolku, jenž očekává návrat strašného Pána temnoty. Prý je předpovězeno, že přijde z východu a znovu nastolí prastarý řád. Saitirno se na něj požíval. Mnohokrát už se mu donesly zprávy o zaniklé říši, jež vyznávala temnotu. Jeho armády často narážely na památky po ní, polorozpadlé pevnosti a strážní věže rozestě v okolí pohoří Rhant. Neviděl žádný důvod, aby její dědictví nevyužil. Proroctví o návratu Pána temnoty je přesně to, co potřebuje.

„Výborně, Lavidane, myslím, že jsi uhodil hřebík přímo na hlavičku. Až skončí tvá příprava, vrátíš se na západ jako nový temný pán, tajemný Vládce východu. Najdeš stoupence toho kultu, spojíš se s nimi, přesvědčíš je o tom, že ty jsi očekávaný vladař. Oni sami ti pak otevrou brány města. Nech je vládnout a věř, že budou plnit tvé příkazy horlivěji než tvoji vlastní vojáci, zvláště když je postavíš proti zbytku města. Ty víš, co musíš získat? Knihovnu, jejich archívy, kroniky. Zbytek jim nech, ať se o to poperou! Není také nutné, abychom probouzeli jejich falešnou pýchu tím, že by se jejich město stalo středem nové moci. Proto si pro sebe vybereš jiné sídlo.“

Lavidan s obdivem pohlédl na svého učitele. Ano, přesně toto byl způsob, který obdivoval. Dosáhnout cíle bez námahy a rizika.

„Obdivuji tě, ó Učiteli, řekni, když se to povede, co se stane...“

Saitirno jej rozhodně přerušil: „Povede se to, Lavidane! O tom nesmíš pochybovat!“

„... s městem, s jeho obyvateli, s celým tím národem, který tam žije?“ dokončil otázku Lavidan.

„Ovládneš jej, uděláš z nich naše věrné sluhy, otroky, kteří budou do poslední kapky své krve bojovat za naše zájmy!“

„Ale jak donutíš odbojný národ, aby spolupracoval a sloužil, aniž bys jej zlomil silou?“

Saitirno se zle usmál. „Jako Hallanossy!“

„Ale oni ještě mají svobodné území?“

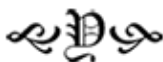
Lavidan se zjevně trefil do Saitirnova citlivého místa, protože ten zlostně vyštěkl: „Nemluv mi o tom zlotřilém zbytku národa, který se vysmívá mé moci takřka na dohled Nibrilartu! Už brzy budou jeho dny sečteny. Nenávidím je, a proto je jednoho dne zničím!“

Lavidana ten nečekaný výlev zlosti a nenávisti zarazil. Saitirno se však rychle ovládl. „Jistě máš pravdu, synu, ale podívej se na ty tisíce otroků, jak pilně bez protestů a bez dozoru pracují v Zahradách Nibrilartu! I oni pocházejí z krve odbojných Hallanossů.“

„Máš pravdu, ctihodný, řekni, jak jsi to dokázal?“

Saitirno se potěšeně usmál, obešel stůl a posadil se do křesla. Potom se předklonil, opřel se o hranu stolu a pokynul Lavidanovi, aby se posadil i on.

„Dobře poslouvej, Lavidane, protože nyní začíná tvá výuka! To, co nyní uslyšíš, ještě nebylo ve zdech Tel’va Nibrilart vysloveno.“

„Složitě je umění vlády, Lavidane. Nespočet říší a mocných království povstalo na světě od okamžiku, kdy poprvé vysvitlo slunce, ale žádná z těchto říší a ani jedno takové království nepřetrvaly do dnešních dnů. Je to proto, že všichni vládci nakonec toužili po moci a okázalosti. Toužili po nádherných palácích, ohromujících chrámech, nesčtelných armádách. Toto se jim stalo semenem zkázy a zmaru. Byla to okázalost vložená do života jejich říší, která je po čase přivedla k zániku. Jen jedno panství trvá až do dnešních dnů. Ono jediné spatří i poslední západ slunce. Je to

tento svět, pro který se Nimbresáro obětoval a vložil svou sílu do jeho každé, i té nejmenší částičky. Třebaže byl dočasně poražen, bylo to jen proto, aby jednou znovu povstal. Není v žádné moci viditelné nebo neviditelné, aby jeho znamení z hmoty světa sejmula. Proto až nekonečný čas zestárne a naplní se dny tohoto světa, přijde Nimbresáro znovu, aby v bitvě bitev vybojoval poslední a vítězný boj.“

Saitirno se po dlouhém úvodním proslovu opřel do křesla, propletl prsty na rukou a odmlčel se. Sledoval zamyšleně svého svěřence. Bude schopen pochopit a přijmout tajemství, která mu nyní hodlá svěřit? On sám netouží po okázalé vládě, kdy by jeho tvář znal a uctíval i ten nejposlednější pastevec v nějakém zapadlém koutě jeho říše. Není marnivý ani ješitný. Nepotřebuje ovládat každého čeledína v kdejakém knížectví. On ví, co chce. Ovládnout vůli králů, knížat, všech pozemských vládců tohoto světa a skrze ni potom i tento svět. On sám chápe, jak zranitelná je okázalost a marnivost. Dobře zná pravidla války. Nejnebezpečnější nepřítel je ten, kterého nikdo nevidí a na kterého nikdo nevěří. Pochopí to však i jeho svěřenec?

Lavidan seděl jako přikovaný a vnímal mrazivý pocit, který jej ovládl po dlouhém učitelově úvodu a který cítil i na svých zádech. Jeho dychtivá mysl tušila, že se ocitla na samém prahu neznámé, zakázané komnaty.

Saitirno se opět napřímil, zhluboka se nadechl a pokračoval: „Do doby, než se tak stane, však na tomto světě ještě uplyne mnoho let. Ale přesto již dnes musíme my, kteří Nimbresára uctíváme, připravovat svět pro jeho návrat. Konec našeho díla se ještě ztrácí v mlze daleké budoucnosti, a proto jsme to my, Neumírající, kteří byli povoláni k tomuto velkému dílu. Je tu však staré proroctví, dávná kletba, která byla seslána na rasu windan a která ohrožuje naše svaté dílo. Proto je naším prvním a zásadním úkolem toto proroctví zlomit. Jepičí život obyčejných lidí není k ničemu při práci, která se rozkročuje skrze věky. Soucit je slabost. Dříve, než lidé něco opravdu pochopí, je jim souzeno zemřít. Proto nemůžeme brát žádné ohledy, není jich konečně třeba vůči

těmto dobytčatům, jejichž jediným úkolem je služba. Stádo však musíš umět vést, Lavidane, a to je umění, které si musíš osvojit.“

„Poslouchám, ó Učiteli!“

„Nebudeme opakovat chyby dávných vládců, kteří si mysleli, že stádo ovládneš jen vnější silou a okázalou mocí. To je možné jen na čas. Učme se u našeho pána, jak je spoutat neviditelnými řetězy. Jsou stejně pevné, ale mnohem trvalejší!“

Saitirno se odmlčel a v síni se rozhostilo ticho. Lavidan věděl, že za chvíli bude stát tváří v tvář Saitirnovu nejhlubšímu tajemství, a obával se hlasitěji vydechnout, aby rozjímání svého učitele nerušil.

„Víra je nejnebezpečnějším nepřítelem toho, kdo chce vládnout. Proto jim, Lavidane, musíš sebrat jejich bohy,“ pokračoval potichu Saitirno, ale Lavidan měl pocit, že se jeho slova odrážejí od stěn místnosti a vybuchují v jeho mysli.

„Víra je podhoubím svobodné duše a ta se může stát úrodnou půdou nezávislé mysli. Vždyť jen pomysli, Lavidane. K čemu je spoutané tělo, když mysl zůstává volná?“ Saitirno se na svého žáka tázavě podíval, ale ten neodpověděl, tušil, že jeho učitel žádnou odpověď neočekává.

„Na druhé straně, Lavidane, co může učinit volné tělo, když jej řídí mysl, kterou ovládáš ty? Proto je ovládnutí toho, v co věří, prvním krokem ke spoutání jejich mysli. Zboř staré chrámy a zakaž nebo zesměšni staré bohy! Vybuduj chrámy nové a vnuť jim rituály k uctívání našeho pána! Protože co je modlitba, synu? Jen nasměrování mysli, která se tak jako tak vždy za něčím pachtí. Potřebujeme, aby se pachtěla za věcmi, které ovládáme my.“

„Když je nebudou chtít přijmout?“

Saitirno se ušklíbl. „Ale přijmou, synu. Vždy najdeš takové, kteří je přijmou pro peníze, pro moc nebo jen pro kraťoučkový okamžik slávy. A když to přesto odmítnou? Nechtějí bohy? Dobře, ať uctívají peníze a majetek, i těmi vládneme my. Duše takových lidí začnou bloudit a

výsledkem bude věčná nespokojenost, vzájemná závist, sobectví a nikdy nekončící spory. Pak je bude víc zajímat tučná koza v sousedově ohradě než tvá armáda za hradbami jejich města. Budou jako bloudící ovce, které čekají na zavolání ovčáka, který je přivede do stáda!“

„Rozumím, pane, převezmou naši víru a budou se Ti klanět stejně jako otroci Nibrilartu,“ přitakal Lavidan, ale s překvapením zaznamenal Saitirnův záporný posunek.

„Nikoliv, synu. Tvým úkolem je jít na západ, abys tam vstoupil jako tajemný, ale neviditelný Vládce východu. Najdeš mezi nimi loutky, které budou tomu hloupému stádu hrát divadlo, jež však budeš řídit ty. Nikdo z nich nikdy nesmí prohlédnout skrze závoje, které zavěsíme mezi jejich zhlouplé oči a skutečnost. Nikdo z nich za celý svůj život nezaslechne nic o Saitirnovi a Nibrilartu!“

Saitirno se odmlčel a upřel svůj pronikavý zrak na Lavidana. Vypadalo to, jako by mu chtěl to, co se chystá vyslovit, vypálit do vědomí.

„Pamatuj, Lavidane! Jen otrok, který neví, v jakých rukou končí otěže, jež jej řídí, se jich nedokáže nikdy zbavit. Nikdy! Rozumíš?“

Lavidan nejistě přikývl a Saitirno se zle ušklíbl. „Ano jistě, budou se bouřit, ale vždy svrhnou jen pány ze své vlastní krve. A až ta bouře skončí, budeme to my, kdo staré pány nahradí novými. Divadlo bez konce.“

Saitirno se na chvíli odmlčel a zavřel oči, před nimiž se mu promítaly dlouhé lekce, které mu udělil jeho pán.

„Až je, Lavidane, připravíš o jejich víru, bude na řadě jejich paměť. Vypleníš knihovny, sebereš jim knihy, spálíš staré archívy. A nejen to. Přepíšeš i jejich pohádky, pověsti a báje. Z jejich hrdinů uděláš darebáky a z lumpů hrdiny, jejichž jednání je hodné obdivu. Tak se začnou stydět za svou minulost, přestanou obdivovat činy svých praotců a dědů a raději na ně zapomenou.“

Lavidanovi se vybavilo, co věděl o výuce ve školách pro otroky Nibrilartu. Věrná služba je sudbou hloupého lidského plemene, za niž se jim dostává ochrany a živobytí. Během několika generací se potomci hrdých Hallanossů proměnili v ovladatelné stádo.

„Nebudou mít žádnou hrdost a jejich duše bude skomírat jako strom, kterému uťali kořeny! Duše žije z minulosti, Lavidane, a když žádnou nemá, chřadne. Současně jim sebereš jejich staré krále a knížata. Uděláš z nich sobce a hlupáky, již myslí jen na sebe, pijavice, které vysávají obyčejný lid. Tím popřeš jejich právo vládnout. Vládu předáš samozvancům bez minulosti, které vybereš na základě jediného požadavku, otrocké oddanosti. Utneš tak nepříteli hlavu.“ „

„Rozumím, pane.“

„Nerozumíš, Lavidane, jen se domníváš, že chápeš, co ti vysvětluji. Ale nevíš, protože umění vlády je hluboké a je třeba dlouhého času a velké píle, abys jej obsáhl celé. Ale pojďme dál. Když se začnou stydět za svou minulost, synu, snadno už rozbiješ jejich společenství. Nejlépe tak, že mezi ně nastěhuješ cizince, nejlépe takové, kteří mluví jiným jazykem, uctívají jiné bohy, Kimery, Kharity, Chatty. Rozbiješ prastaré vazby a pouta jejich rodin, postavíš syna proti otci, dceru proti matce. Rozděl je na různé strany, které se budou lišit malichernostmi, pro něž se však budou připraveni nenávidět, osočovat a třeba i zabíjet.“

„Jak toho dosáhnu?“

„Začneš u mladých. Mladý stromek ohneš snáze než starý strom. Staré zlom nebo nech dožít, ale jejich děti představují tvou budoucnost. Ty ovládneš tak, že zneužiješ jejich touhu po změně, po novém a nepoznaném. Dej jim hry, Lavidane! Nabídní jim dostatek vína, kořalky a jiných opojných nápojů a také jim dej důvody pro jeho nezřízené pití. Uvolní své nejnižší vášně a budou pít a nenávidět, budou mít chuť bořit a zabíjet se navzájem. Nauč je kouřit rhilas. Víš, jak působí na naše sluchy? Udělají pro něj cokoli a dají za něj svůj poslední groš.“

„Ale pane, rhilas je jed, to přece každý odmítne!“

„Lavidane, lidé neodmítnou jedy, které působí pomalu a jejichž první projevy jsou příjemné. Neodmítnou je, když je budou užívat všichni. Neodmítnou je, když je budou užívat jejich hrdinové. Těm ho dávej zdarma a ještě lépe bude, když z jeho užívání uděláš privilegium! Rhilas roste jen na polích Nibrilartu a z jeho prodeje budeš mít nesmírný prospěch. Zlato se jen pohrne. Sami si jeho požíváním zaplatí řetězy, kterými je spoutáš.“

„Dobře, rozumím pane, a co dál?“

„Musíš je odzbrojit, Lavidane, připravíš je o jejich schopnost se bránit! Přesvědč je, že nepřítomnost zbraní je k dobru jejich společenství. Tvoji kněží jim budou tvrdit, že tam, kde nejsou zbraně, není možné páčání zločinů.“

„Ale zločiny nepáchá ruka, ale mysl. Ta přece řídí ruku držící zbraň,“ namítl nejjistě Lavidan.

„To víme my, synu. Připrav je o úctu k povolání vojáka jako ochránce města. Nabídní mladým mužům možnost odmítnout službu ve vojsku a cvičení v ovládání zbraní. Kdo by se chtěl věnovat namáhavému výcviku, když se může věnovat zahálce?“ Saitirno rozhodil ruce a zle se ušklíbl.

„Za čas ti vyroste generace, která nebude vědět, jak se meč vůbec drží. Potom ti bude stačit malý počet oddaných vojáků, nejlépe z nějakého jimi nenáviděného národa. Věz, synu, že stádo ovcí urídí jediný pes jen proto, že berani netuší, k čemu mají rohy!“

„Obdivuji Tvé skryté umění, ó Učiteli Avartan. Již chápu tajemství, kterým ovládáš kastu otroků zde v Nibrilartu, ale k tomu je třeba čas, hodně času?“

„Jistě Lavidane, ale co znamená čas pro rasu windan, pro nás, kteří neumíráme? Nic! Než uběhnou tři generace, bude tvá práce hotová. Je jen jediná věc, která spěchá a nesnese odkladu. A to je hledání a nalezení ammarondu. Tam postupuj tvrdě a nesmlouvavě, ale chytře. To je na počátku tvůj hlavní úkol! Nech je tedy, ať prozatím vládnou sami

sobě. Podporuj nejdříve jednoho a potom druhého tak, aby se nakonec oba ukázali jako neschopní a jejich poddaní je nenáviděli. Vládci tím ztratí jistotu, budou mít pocit, že jen když se opřou o tvou moc, budou moci přežít. Jejich společenství se ocitne v rozkladu a chaosu. Urvi, co můžeš, stane se jejich heslem. Až vypuknou nepokoje, občanské války, otec proti synovi, bratr proti bratru, přijdou a budou žehrat, prosit, abys je rozsoudil a nastolil pořádek. Pak přijdeš a jako spravedlivý soudce a jejich opatrující otec je rozsoudíš a nastolíš pevnou rukou náš řád. A oni tě budou blahorečit a žehnat ti.“

Lavidan seděl a díval se na Saitirna. Nyní, když mu jeho učitel umožnil pohlédnout za závoj svých skrytých pohnutek, bylo najednou vše jasné a průzračné. Jeho hlavu plnila směs obdivu a strachu. Jak důmyslné a zákeřné je tohle umění, které pomalu a beze spěchu spoutává svět. Jak naivní mu teď připadají jeho vlastní záměry, touhy a plány v porovnání s tímto novým poznáním. Přesto tu byla ještě jedna otázka, která hlodala v jeho nitru.

„Ó Učiteli, dovol mi ještě jednu otázku. Je to tajemství, které je klíčem k poslání Avartan. Jak vypadá ammarond, co vlastně dokáže?“

Odpověď na Lavidanovu otázku nikdo z Avartan neznal. Tohle tajemství patřilo jen Saitirnovi. Ten se nyní díval na tazatele a přemýšlel, zda je čas, aby zasvětil Lavidana i do tajemství, které znal na tomto světě jen on. Přivřel oči a jeho tvář zkřivil zlý úšklebek. Uvědomil si, že kromě něj jej zná ještě jeden muž – Aladar. Jestlipak jej také hledá? Ne, byl přesvědčený, že ne. On čeká. Stále jen čeká na pokyny a pomoc, která nepřichází. On nepatří mezi ty, kteří dokážou vzít osud do vlastních rukou, pomyslel si s pohrdáním, není však již daleko čas, kdy se vrátím na sever a dám všem vědět, jaký výklad má stará sudba. Nejdříve však potřebuji...

Znovu si připomněl Lavidanovu otázku. Není třeba vyjevit vše, pomyslel si, a tak vyhybavě odpověděl: „Lavidane, znáš staré proroctví a kletbu, kterou staří bohové již v dávných dobách vložili jako břímě na ramena windan?“

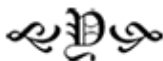
„Myslíš, pane, onu sudbu, která byla vynesena, když na úsvitu věků odešla část našeho lidu na západ? Tu zná přece každý z Avartan!“

„Ano, Lavidane, tu myslím. Sudbu, která říká, že tento svět není souzen rodu windan, Neumírajícím, ale lidem, hlupákům s jepičím životem. A že ti z pokolení windan, kteří neuposlechnou a neopustí tento svět, ztratí svou podobu a zaniknou. Jen díky Nimbresárovi, našemu spasiteli jsem se dozvěděl, že se blíží čas jejího naplnění. A taky to, že na tomto světě je jediný předmět, který má moc a sílu tuto sudbu uvést v pohyb. Proto je to klíč k budoucnosti. Jeho nalezení a zničení je posvátným úkolem klanu Avartan, který jej na sebe za celé pokolení windan převzal.“

„Ctěný Učitelí, ale jak ammarond vlastně vypadá?“

Saitirno však dělal, jako kdyby otázku neslyšel, a Lavidan pochopil, že ptát se dál je naprosto zbytečné, slyšení bylo u konce.

Když Lavidan opět vyšel ze soukromých komnat do přijímacího sálu, byla již venku tma a jen měsíc v úplňku zářil na temném nebi. Bylo bezvětrí, tak neobvyklé v tento čas a pro tento větrný kraj. Vypadalo to, jako by i příroda v úžasu oněměla z tajemství, která byla Lavidanovi svěřena. Bledé měsíční světlo se odrazilo na klidné mořské hladině, kterou nyní pozoroval opřen o zábradlí. Měl pocit, že vše, co v uplynulých hodinách slyšel, byl jen těžký sen. Zhluboka se nadechl chladného večerního vzduchu a otrásl se. Sám nevěděl, zda to bylo chladem, nebo právě skončenou rozpravou. Vždyť to bylo tak podivné, neuvěřitelné a neskutečné. Jedno však bylo jisté, změnil se. Starý Lavidan už není, zemřel. Zítra se narodí znovu jako Vládce východu, Rômenkhôr.

Krásný a slunečný byl den, když se na druhém nádvoří Tel'va Nibrilart shromáždil lid Avartan. Přišli všichni v plné slávě. Krásní vzhledem, vznešení postojem a skvostní vybranými oděvy. Muži, ženy i děti. Jako

oheň v suché trávě se v posledních dnech po celém území Galaith'va Nibrilart rozšířila zvěst, že bude pasován nový princ. To byla událost, jakou Nibrilart ještě nezažil. Ze zasedání Velké rady unikly zprávy, že nalezení ammarondu je již na dosah a novinky budou vyhlášeny během slavnosti pasování nového prince. Proto přišli všichni, i ti, kteří pamatovali staré časy a kterým se nelíbily nové pořádky a raději trávili svůj čas ve venkovských sídlech. Přivedla je naděje, že jejich vyhnanství v Nibrilartu skončí.

Nádvoří bylo vyzdobené drahými látkami, koberci, kožešinami a množstvím cizokrajných uměleckých děl, jež byla přivezena z válečných tažení. Byly zde rozprostřeny desítky baldachýnů, aby poskytovaly chladivý stín. Pod nimi byly připravené stoly obtížené osvěžujícími nápoji a vybranými pokrmy, jež mlčky nabízeli sluhové. A všude byly květiny, obrovské množství květin, protože Saitirno věděl, že windan milují květy. Měl to být skutečný svátek vyvoleného lidu.

V čele nádvoří, kde byl vstup do svatyně Šerého chrámu, byla rozlehlá, nádherně zdobená terasa, na níž byl pod přístřeškem zakrytým drahým šedým zlatohlavem postaven vyvýšený Saitirnův trůn. Pod ním bylo připraveno deset křesel. Na šesti z nich už seděli mlčící harvonové, vznešení princové Avartan. Tři křesla byla překryta černou látkou na znamení smutku a desáté, prázdné, bylo připravené pro nového prince. Kolem terasy byli seřazeni Ilfirian v plné zbroji.

Vysocí muži s přilbicemi z erenbalu, jejichž hřeben zdobil symbol lezoucího draka. Z téhož kovu bylo vyrobeno brnění jemně a těsně obepínající jejich tělo, ruce a nohy. Zbroj každého z nich představovala celé jmění, protože byla vyrobena z kovu, jenž byl dražší a cennější než zlato a pevnější než nejlepší ocel. Brnění činilo muže, kteří je nosili, téměř nezranitelnými vůči zbraním běžných smrtelníků. Neprorazila jej střela a neprošel jej meč. Nyní je částečně zakrývala tunika z temně modrého sametu na prsou s erbem rudého draka v šedém poli.

Pod terasou bylo prostranství, kde byla v dlouhých řadách připravena křesla pro kastu úředníků Nildenan, kteří sloužili přímo Saitirnovi. Za

nimi bylo místo pro ostatní lid, celkem se ho zde tísnilo několik tisíc. V rohu vedle Nildenan bylo připraveno i několik míst pro vládce devíti ghitroských kmenů, protože i oni byli pozváni na tuto mimořádnou slavnost.

Náhle Nirantano, první z princů povstal a zvučným hlasem, který bylo slyšet po celém nádvoří, zvolal: „Ztichněte! Hérukano a velký Učitel Avartan přichází!“

Za naprostého ticha vyšel Saitirno z šera chrámu a postavil se před svůj trůn. Ozval se jásot a oslavné výkřiky shromážděných. Ani Avartan neměli příliš příležitostí spatřit na vlastní oči svého vládce. Saitirno chvíli počkal a potom zvedl pravici na znamení, že chce promluvit. Shromáždění zvědavě utichlo.

„Zdravím Vás, mužové i ženy vyvoleného národa. Vítám i naše hosty, velké vládce Githjanzagu. Od našeho posledního setkání uplynuly dlouhé roky, které byly vyplněny usilovnou a dnes mohou říci i úspěšnou prací. Díky tomu nás nyní čeká zasloužená slavnost. S radostí v srdci, s potěšením a s díky našim odvážným princům a jejich vojskům vám oznamuji, že lid Avartan stojí již těsně před cílem svého posvátného úkolu.“

Saitirno se odmlčel, aby dodal důrazu svým dalším slovům.

„Ano, konečně jsme našli spolehlivé zprávy o ammarondu. Daleko na západě, na březích nekonečného moře rozdrtil Nirantanův alathos voje nepřátelského krále, nehodného dědice Kotharího, který před léty přinesl smutek do našich domovů a poznamenal porážkou naše korouhve. S potěšením ti dnes sděluji, lide Avartan, že pohana na naší cti je smyta a smrt Rivetana a Nitargelina je konečně pomstěna. Uctěme naši slavností památku mužů, kteří obětovali život pro naše poslání.“

Saitirno udělal další krátkou přestávku.

„Co však potěšilo mé srdce nejvíce, jsou zprávy, že v onom království se nalézá dlouho hledaný, vytoužený ammarond. Břímě oběti, kterou na sebe přijal lid Avartan, nebylo marné. Nepřátelská říše je na kolenou,

naši jezdci křižují tuto zemi bez odporu, jak se jim zachce. Nyní zbývá jen nalézt místo, kde je ammarond ukryt. Je nezměrnou zásluhou Rivetanova syna, že právě on nám před léty ukázal správnou cestu. Díky němu dnes víme, kde hledat. Díky němu stojíme pouhý krok před splněním našeho poslání. Díky němu dnes můžeme oslavovat.“

Saitirno opět udělal dramatickou přestávku a jeho zrak mezitím vyhledal mladého muže. Otočil se k němu a zvučným a slavnostním hlasem jej oslovil:

„Přístup, Lavidane, synu Rivetanův!“

Oslovený vystoupil z řady Ilfirian, mezi kterými až doposud stál, a pomalým vážným krokem prošel v plné zbroji podél řady harvonů, až se zastavil před Saitirnovým trůnem. Na jeho pokyn poklekl, Saitirno se sklonil a na krk mu pověsil zlatý řetěz se zářivým přívěskem, jímž byla silueta draka vybroušená z jediného kusu rudého drahokamu.

„Povstaň do velkého dne, Lavidane, synu Rivetanův, synu vyvoleného národa. Jménem našeho spasitele a ochránce Nimbresára tě dnešního dne uvádím do postavení harvona. Vykonej nyní posvátný slib věrnosti našemu poslání a našemu pánu.“

Saitirno se posadil na své křeslo a Lavidan se otočil směrem ke shromáždění. Chvilí trvalo, než začal rozechvělým, ale přesto zvučným hlasem pronášet posvátnou přísahu princů.

„Já Lavidan, přísahám tomuto shromáždění, že nikdy nezdám a neopustím své druhy. Vždy budu mít na mysli dobro lidu Avartan, jeho posvátné poslání a budu věrný našemu velkému Učiteli Saitirnovi. Nechť je mi Nimbresáro svědkem!“

Slova přísahy se nesla ztichlým nádvořím, odrážela se od stěn a stoupala vzhůru. Když skončil, celé nádvoří propuklo v jásot. Jeho ozvěna vyplašila hejna holubů, která se vznesla vzhůru. Desátý, dávno předpovězený princ vstupuje na trůn. Avartan se dočkali, jejich trudná pouť se blíží ke svému konci.

Když jásot konečně utichl, opět promluvil Saitirno.

„Nuže, Lavidane, ode dneška jsi jedním z harvonů. Žádám tedy tvé druhy, aby tě uvítali mezi sebe, protože počátkem dneška jste svázáni poutem silnějším než smrt. Žádám je, ať jsou ti nápomocni při plnění tvého posvátného úkolu.

Nyní princové jeden po druhém vstali a každý došel k Lavidanovi, objal jej a věnoval mu malý dárek na památku v tento velký den. Poté se Lavidan posadil na volnou židli, která stála vedle prázdné židle jeho otce. Všichni očekávali, že Saitirnova řeč je u konce a bude dán pokyn k zahájení slavnosti.

Saitirno však všechny překvapil, když se znovu postavil a pokračoval: „Je ještě jedna důležitá věc, kterou ti musím sdělit, lide Avartan. Sám Nimbresáro mi sdělil, že si Lavidana vyvolil pro zvláštní poslání!“

Zástup zašuměl překvapením, i mezi princí proběhla vlna vzrušení. Jeden se překvapeně díval na druhého. O tom se v radě nemluvalo? Jen Lavidan upřeně zíral před sebe.

„Ano, Lavidan byl povolán, aby dokončil naše posvátné poslání a nalezl a dopravil do Nibrilartu ammarond!“

Další vlna vzrušeného šepotu. Tentokrát však bylo vidět překvapení i na Lavidanově tváři. O tom přece včera nebyla řeč?

„Až splníš svůj úkol a vrátíš se s nalezeným ammarondem, budeš přivítán se slávou odpovídající tvým zásluhám. Potom se Nibrilart skloní před největším ze svých princů. Taková je vůle našeho Pána a Spasitele. Protože tvé poslání je mimořádně obtížné a musíš jej splnit v dalekých krajích, osvobozuji tvá rozhodnutí od povinnosti nechat je schvalovat radou. Tvé slovo bude mým slovem, tvé nařízení bude mým nařízením.“

To bylo něco naprosto překvapivého. Od okamžiku, kdy Avartan opustili svou domovinu na severu, nikdo nikdy nedostal takové pravomoci jako Lavidan. Princové na sebe překvapeně hleděli, po

Nirantanově tváří přelétl stín nevole. Saitirno tímto činem povýšil Lavidana do pozice prvního harvona. Saitirno nečekal, až jejich údiv přejde, a zvedl ruku na znamení, že chce pokračovat.

„Nyní se, Lavidane, obracím k tobě, abych ti sdělil poslání, které mi zjevil Nimbresáro. Než uplyne devadesát dní, opustíš Nibrilart a nevrátíš se dříve, než najdeš ammarond. Sám si mezi svými vybereš druhy, již tě budou provázet. Taková je vůle Nimbresárova.“

Saitirno skončil a posadil se. Zavládlo překvapené ticho. Všichni byli zaraženi úkolem, který Lavidan dostal. Každý z princů si byl vědom jeho povýšení, ale bral by je někdo za těchto podmínek? Stát se psancem? Nikdo nemohl tušit, jak dlouho bude hledání ještě trvat. Z tohoto pohledu se Saitirnovu rozhodnutí rovnalo vyhnanství. Dokonce i Nirantanova nevole se změnila v soucit.

Jen Lavidan se v duchu usmíval a obdivoval učitelovu rafinovanost. Jak šikovně to navlékl! Sám se obával, jak ostatní princové jeho povýšení přijmou, především Nirantano. Nyní se kolem něj shlukli, blahopřejí mu, obdivují jej a nabízejí mu pomoc v těžkém údělu. Je středem pozornosti a na výsluní všeobecného zájmu. Svého úkolu se nebojí, naopak pro něj představuje výzvu, bude neomezeným pánem vlastní říše. Další z jeho snů se plní. Jak šťastné a radostné jsou tyto dny.

Mezitím dal Saitirno pokyn, aby slavnost začala.

On sám se však spěšně odebral do svatyně. Již od rána měl neodbytný pocit, že jej jeho pán volá, ale pro složitou přípravu slavnostního ceremoniálu nemohl svatyni navštívit. Proto nyní bez jediného slova shromáždění opustil. Vypadalo to, že kromě harvonů si toho nikdo nevšiml. Rychle stoupal po dlouhém schodišti do hlavní svatyně chrámu, která byla rozlehlým okrouhlým prostorem, nahoře uzavřeným vysokou kopulí. Byla částečně uzavřená ve skalním masívu, na jehož úpravě roky pracovaly stovky kameníků. Výsledkem byl prostor, kam z venku nedoléhal žádný zvuk a jen ve špicí kopule byl nevelký arkýř, kterým se sem dostalo malé množství světla. Vnitřní stěny kopule chrámu byly obloženy zvláštním fosforeskujícím kamenem, který

odrážel to málo světla, které sem proniklo. Výsledkem bylo zvláštní šero, opalizující svit, svatyně, kde nebyla ani tma ani světlo, a proto se jí říkalo Šerý chrám. Od hlavního portálu se na obě strany rozbíhaly stěny pokryté stříbrnými deskami s výjevy zobrazujícími Saitirnovo procitnutí, dlouhou pouť Avartan na jih, vznik a budování Nibrilartu. To byly pověstné stříbrné desky Nibrilartu.

Saitirno si ničeho z toho nevšiml a chvatným krokem směřoval k točitému schodišti do hlavní věže chrámu, která čněla vysoko nad ostatní budovy Paláce Nibrilartu. K ní teď Saitirno mířil. Rychle přešel rozlehlý prostor a začal stoupat vzhůru. Zhruba uprostřed schodiště byl umístěn vchod do malé, běžným očím ukryté kaple. Posvátný prostor, kde se setkával se svým pánem. Když sem vstoupil, rozsvítil velkou svíci a usedl do mohutného křesla.

Chvíli trvalo, než zpřítomnil své vědomí v těle a zbavil jej nánosů vnějších starostí. Poté ucítil, jako by do něj vstoupila tíže, a zakrátko jeho vědomí opustilo tělo. Pocházel z rodu, kterému byla dána schopnost vidět a nebýt viděn. Díky tomu mohl předvídat, co přijde, mohl navštěvovat odlehlé kraje a vidět vzdálené události. Avšak jen on jediný tuto schopnost použil k cestám, jež byly zapovězeny i bohům.

Putoval světem, kde nebyl ani čas ani prostor, viděl girlandy barevných světél, zahlédl nádhernou snovou krajinu plnou světla, letěl nad temnými a divokými roklemi plnými děsu, zoufalství, bolesti a utrpení. To vše znal a dnes pospíchal, nezdržoval se. Usilovně pokračoval v cestě, až dorazil k zářivému tunelu světla, který sliboval blaženou radost. I ten nechal bez povšimnutí. Pak se dostal do zvláštního kraje na pomezí mezi světlem a tmou, kde se před propastí prázdnoty zastavil. Po chvíli uslyšel hlas svého pána. Nebyl to zvuk, který by vnímal sluchem. Vnímal jej celým tělem. Ucítil nepokoj a vzrušení. Bylo to poprvé, co svého pána našel v tomto stavu. Do jeho mysli začaly vstupovat obrazy.

Stal se pánem, strážcem prahu, a před jeho očima se rozvíjely obrazy dávno zapomenuté minulosti. Viděl události dávných, neznámých věků

a světů. Obrovské války živlů, kdy se sama zem vzpínala v obrovských křečích, hory se propadaly, moře vylévala a nebe hořelo. Viděl neznámé kraje, kterými táhly nekonečné voje neznámých bojovníků. Gigantické bitvy, kdy i země hořela plamenem. Viděl zápasit ohnivé demony, létající draky. Viděl porážky i nespočetná vítězství. Viděl krále a mocné bojovníky, jak padají zemdleni, zlomeni před jeho majestátem. Kochal se pohledem na soužení těch nešťastníků, kteří se ploužili životem a rvali se s překážkami, jež jim stavěl do cesty. Zoufale se snažili strhávat závoje temnoty, běd a nepochopení, kterými zakrýval jejich oči. Co pro něj bylo jen hrou, byl pro ně boj o holý život. Všechny své protivníky smetl, zlomil, lhostejno, zda se jednalo o plémě umírajících či Neumírajících. Všechny, až na jeden rod.

Jeden jediný lidský rod se nedal zlomit a stále znovu z něj povstávali muži i ženy, kteří se vzpírali jeho vůli. Ve své vizi viděl dvě větve. Jednu z nich se mu podařilo v dávných časech, kdy ještě obýval svět, zlomit, ale druhá, nepoddajná dlouho rostla a pučela jako plevel. Když už to vypadalo, že i ona začíná usychat, náhle spatřil, jak se na té zlomené, po dlouhé věky mrtvé větvi otevřel pupen, maličký květ, který rostl a natahoval své stonky k uvadajícím květům té druhé větve.

Spojí se?

Jakmile mu prolétla vědomím tato otázka, explodovalo v tom temném světě světlo. Obrazy jeho vize se roztrhly jako zrcadlo. Cítil, jak letí obrovskou rychlostí zpět, a stravovala jej drásající bolest, obava a do vědomí se mu vypaloval rozkaz jeho pána.

„On se vrací! On, syn toho, jenž se nikdy nesklonil, sám nikdy nezlomený. Musíš jej najít a zničit! Znič jej! ZNIČ!“

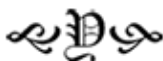
Saitirno si uvědomil, že je opět zpátky ve svém těle. Připadal si naprosto vyčerpaný a zbitý. Všechny výpravy do toho zvláštního světa byly namáhavé, ale to co dnes ještě nezažil. Horší však byl vzkaz, který dostal a kterému porozuměl jen částečně. Dnes veřejně oznámil, že je na dosah splnění velkého poslání, ale toto vidění mu říkalo něco jiného, něco naprosto opačného. Posvátný úkol, jeho cesta za ovládnutím světa

je smrtelně ohrožena. Ale kým? To nevěděl. Vybavilo se mu, co sám říkal Lavidanovi. Nejnebezpečnější nepřítel je nepřítel, kterého neznáš.

On se vrací!

Ale kdo se vrací? Usilovně přemýšlel, pátral ve své paměti. Syn toho, co se nikdy nesklonil? Ten, co sám nebyl nikdy zlomen?

Do Saitirnova srdce se vkrádaly obavy. Jak mocná a silná musí být bytost, která se nikdy nesklonila před majestátem jeho všemocného pána? Odkud přichází? Vtom mu blesklo hlavou poznání. Pevně sevřel čelisti a přivřel oči a jeho ruce křečovitě sevřely opěradlo křesla.

Palác Nibrilartu, měsíc chladu 552 e. d.

Uplynulo osmdesát devět dní od Lavidanova povýšení na desátého prince. Následujícího dne měl na dlouhý čas opustit Zahrady a Palác Nibrilartu. Rozechvěle očekával své poslední slyšení u Saitirna.

Stál jako mnohokrát předtím u jednoho z oken předsálí a díval se ven. Z výšky takřka tisíce stop se před ním nevelký poloostrov rozkládal jako na dlaní. Viděl dlouhou přímou linku silnice, která směřovala od Paláce Nibrilartu přímo na sever, z obou stran obklopená udržovanými háji a zahradami. Tam někde za neviditelným obzorem přetíná poloostrov zeď, která jej dělí na kvetoucí ráj a nehostinnou pustinu. Již zítra po ní se svým doprovodem vyrazí i on, aby se na náhorní plošině Githjanzagu ujal vedení svého alathosu a vyrazil na dlouhý pochod na západ, kde uskuteční svůj sen. Právě pro něj udělal v uplynulých letech a měsících vše, co mohl. Jako vyprahlá půda po suchém létě dychtivě vstřebává každou kapku vody, tak hlтал během dlouhých rozprav se svým pánem, jichž se za poslední tři měsíce uskutečnily desítky, každé Saitirnovo slovo. Přejel si dlaní přes obličej, zavrtěl hlavou a usmál se. Jak byl ještě před pár měsíci naivní. Jeho učitel mu otevřel oči a odhalil mu

mnohá tajemství a ukázal mu tak zatím netušené obzory. Cítil, že je připravený, ale přesto mu něco říkalo, že dnešní slyšení bude nejdůležitější ze všech, které zatím absolvoval.

Ozval se zvuk otvíraných dveří, z nichž právě vystoupil Galdetin.

„Pojď, harvone, Saitirno tě očekává.“

Dnes naposledy slyší výzvu, která za předešlé měsíce zazněla již tolikrát. Prošli tiše několika sály, ale dnes jej Galdetin nevedl do Saitirnovy pracovny. Na tázavý Lavidanův pohled jen tiše odvětil: „Čeká v knihovně.“

Zastavili se přede dveřmi, u nichž stála stráž, která jim mlčky otevřela dveře. Galdetin ustoupil stranou a pokynul Lavidanovi, aby vstoupil. Dveře se za ním tiše zavřely. Lavidan se ocitl v dlouhém sále, jehož stěny pokrývaly vysoké regály zaplněné až po okraj pergamenovými a papyrovými svitky, knihami a kronikami. S jistou nadsázkou se dalo říci, že zde bylo uloženo veškeré vědění světa, který začínal za Feandornem, Dračí zdí. Bylo to vědění, o které byl svět oloupen. Sál byl velmi dlouhý, jistě více jak sto stop, a Lavidan zahlédl mezi regály i několik sluhů. Byli to edhrian, smrtelní lidé, protože knihovna bylo jedno z mála míst, kde se v paláci mohli běžně pohybovat. Lavidan pomalu došel až ke kulatému stolu, kde byla připravena dvě křesla. V jednom z nich seděl Saitirno, který mu pokynul, aby se také posadil. Chvilí seděli oba mlčky. Ticho porušil až Saitirno, který se obrátil na svého žáka s otázkou.

„Zítرا opouštíš Tel’va Nibrilart, Lavidane, tvá výuka je u konce. Jak se cítíš, synu? Uvědomuješ si, že zdi Nibrilartu teď pravděpodobně dlouhý čas neuvidíš?“

Lavidan přikývl a po pravdě odpověděl: „Těším se, ctihodný. Poslání, které Nimbresáro vložil na má bedra, je obtížné, ale zároveň je pro mě výzvou. Je splněním mých snů. Budu si moci vyzkoušet vše, co jsem se od Tebe naučil, ó učiteli Avartan.“

Saitirno zamyšleně pokýval hlavou. „Dobře, Lavidane, dobře. Cítím z tvých slov nadšení. To je dobře, ale bude to dlouhá cesta, namáhavá práce a k tvému již tak obtížnému úkolu přibyl ještě jeden. Už jsme o něm hovořili.“

Lavidan přikývl. „Myslíš Atanúno, znovuzrozený.“

Saitirno přikývl. „Ano. Je třeba ho najít a zničit.“

Lavidan se povýšeně usmál. „Prý je to jen obyčejný člověk. Jaké může mít schopnosti? Čím by nás mohl ohrozit?“

„Nepodceňuj ho, Lavidane. A především nepodceňuj síly, které budou stát za ním. Ačkoliv je jeho příchod překážkou na cestě za naším posláním, je to také znamení, že jsme na dobré cestě. Značí, že se blížíme k cíli, a proto odpor druhé strany roste. A věř mi, Lavidane, že i její moc je mimořádná, nehledě na to, jakého prostředníka si zvolila.“

„Potom si však vybrali nešťastného zástupce. Obyčejného smrtelníka, edhriana.“

Z Lavidanových slov bylo slyšet pýchu a opovržení. Saitirnovi se vybavil dávný rozhovor s někdejší Lavidanovým nadříceným Torainem, který jej tehdy varoval před chorobnou ctižádostivostí mladého aratora. Na krátký okamžik ovládly Saitirna obavy, avšak rychle je zaplašil. I Nimbresáro přece jeho volbu schválil.

„Máš pravdu, obyčejný smrtelník. Ale právě v jeho obyčejnosti je jeho přednost a nebezpečí pro nás.“

Lavidan stáhl obočí a nechápavě pokrčil rameny. Saitirno si prsty pohladil bradu a pomalu, s důrazem řekl: „Přemýšlej! Vzpomínáš, co jsem ti kdysi řekl o nepříteli? Nejnebezpečnější je ten neviditelný. Atanúno díky své obyčejnosti splývá s davem a alespoň pro nás je neviditelný. Bude velmi obtížné jej objevit. A navíc, o tom jsem přesvědčený, nebude sám.“

„Co má za úkol? Co může takový obyčejný smrtelník dokázat?“

„Totéž co ty!“ odpověděl Saitirno a jeho oči se zabodly do Lavidanových.

„Najít ammarond?“ zeptal se nevěřičně Lavidan.

„Přesně tak. A tím uvést do chodu proroctví. Proto všichni harvonové dostali stejný úkol – hledat ho a pokud najdou kohokoliv, kdo se mu bude podobat, musí ho zničit. Jej nebo kohokoliv, kdo se jim bude jen vzdáleně jevit jako Atanúno. Ale vzhledem ke svému přesvědčení o jeho úkolu jsem si jistý, že se s ním setkáš právě ty! I on bude hledat ammarond a ten, jak dnes víme, je ukrytý někde tam na západě, možná právě v tom městě, které musíš ovládnout.“

„Ale to je hledání jehly v kupce sena.“

„Přesně tak, Lavidane. Na to, abys mohl ten úkol splnit, potřebuješ ještě jednu věc. Poslední, kterou ti předám.“

Lavidan se zachvěl a lehce přimhouřil oči. Svým postavením se vyrovnal Nirantanovi, nikoliv však mocí. Na to mu stále chyběla jedna věc. Že by dostal i to? Saitirno si ho chvíli zkoumavě prohlížel. Váhal.

„Ano, dnes ti předám dědictví tvého otce. Dostaneš Rivetanův ilmentur.“

„Ale ten se přece ztratil?“

„Ztratil a znovu se našel. Od té doby je ukryt tady v mé knihovně a čeká na nového pána.“

Saitirno se zvedl a otočil se ke skříni, která stála za jeho křeslem. Klíčkem zavěšeným na krku otevřel jednu z jejích zásuvek a cosi z ní vyjmul. Vrátil se zpět ke stolu a položil onu věc do jeho středu. Lavidan si ji dychtivě a zvědavě prohlížel. Průhledný válec z horského křišťálu, zakutý do pouzdra z erenbalu. Uvnitř válce viděl temný střed, který vstřebával okolní světlo, takže povrch válce opalizoval a vypadal, jako by byl živý. Byl to skutečně ilmentur. Tolik se o nich mezi Avartan povídalo, ale jen málokdo z nich jej kdy viděl na vlastní oči. Mezi Avartan jej vlastnil jen Nirantano, Galdetin a Saitirno a nikdo z nich jej

na veřejnosti nikdy neukazoval. Jeho pomocí prý bylo možno ovládat draky. To bylo vše, co o tajemném předmětu věděl.

„Tento kus patřil tvému otci. Po jeho smrti na Aggarwalu se jej na čas zmocnil Kotharí.“

„Ten, kdo jej má v držení, prý ovládá draky?“

Saitirno se usmál, neboť věděl o pověstech, které tajemný předmět obklopovaly. „Ano, ale umí toho mnohem víc. A naším štěstím bylo, že Kotharí po dobu, co jej vlastnil, objevil jen jednu z mnoha jeho vlastností.“

„Poslouchám, ó učiteli Avartan.“

„Podle pověsti ten předmět pochází ze stejného místa jako ammarond. Pamatuješ si tu starou pověst Hallanossů o zaniklé vlasti, kterou pohřbily mořské vlny?“

Lavidan přikývl, ale pak se zarazil. „Je možné, že oni tam na západě jej také vlastní?“

„Nemyslím si. Podle pověsti jich Torleach dovezl sem na východ jen sedm. Jeden mám já, po jednom Nirantano a Galdetin. Tady leží Rivetanův. Dva, Ghilnerinův a Nitargelinův, zmizely. Ten Ghilnerinův je prý ukryt někde u Nogaimů a pátrá po něm Balderin. Pokud jej najde, bude jeho.“

„A Nitargelinův?“

„Jediný, o kterém nic nevíme. Asi se opravdu ztratil během bitvy, ve které byl Nitargelin zabit.“

„To je dohromady šest, kde je sedmý?“

„Ten zůstal na severu u Almaduiry u tvých rodných příbuzných.“

Lavidan překvapeně pozdvihl obočí, ale něco mu napovídalo, aby se dále neptal. Vždy když se rozhovor se Saitirnem stočil k tématu bývalé domoviny Avartan, jeho učitel hovor ukončil.

„Jak se ilmentury dostaly do rukou Avartan?

„Od Hallanossů. Podle svých pověstí je přinesli z toho potopeného ostrova a kdysi dávno po jednom darovali mě a...“ Satirno větu nedokončil.

„... to není důležité, zkrátka tento býval tvého otce a teď bude tvůj.“

„Co tedy všechno umí?“

„Vezmi si jej do ruky!“

Lavidan natáhl pravici.

„Do druhé ruky, vždy do levé. Sevři jej! Cítíš to?“

Lavidan sevřel levici a v okamžiku ucítil v ruce jemné vibrace od konečků prstů až po rameno.

„Namiř jej na jednoho z nich,“ řekl Saitirno a ukázal na sluhy, kteří rovnali svítky v regálech. Lavidan to udělal a po chvíli se na učitele obrátil s překvapenýma očima. „To není možné?“

„Ano, umožňuje číst myšlenky edhrian, smrtelníků. Teď jej namiř na mě!“

Když to Lavidan udělal, uslyšel v dalším okamžiku Saitirnův hlas ve své hlavě.

„Na lid windan působí jinak. Umožní ti vstoupit do jejich vědomí a rozmlouvat s nimi přímo bez pomoci slov. Čtení myšlenek a hovor beze slov. To je druhé a poslední tajemství, které Kotharí objevil.“

„Jaká jsou další?“

„Ukáži ti to, odlož jej!“

Lavidan položil ilmentur neochotně na stůl. Saitirno se otočil na jednoho z knihovníků. „Ať sem přijde otrok, který tu uklízel, okamžitě!“

Knihovník odešel a po chvíli se objevil znovu po boku muže, který byl bledý jako stěna. Saitirno sáhl do svého pláště a vyjmul svůj vlastní ilmentur.

„Ty jsi tu uklízel?“ otázal se třesoucího se muže. Ten padl na čtyři a mlčky přikývl.

„Nejsem spokojen.“

Saitirno upřel na nešťastníka oči a potom ukázal na okno ve stěně knihovny. Lavidan věděl, že pod ním je jen kolmá stěna, která o několik set stop hlouběji končí v Dračím příkopu. Otrok se zvedl, a aniž by hnul brvou a pokusil se o jakýkoliv odpor, rozběhl se k oknu. Otevřel jej a v příštím okamžiku zmizel za jeho okrajem. Lavidan se překvapeně napřímil a nevěřičně zavrtěl hlavou. Mezi Avartan se povídalo o tajemné Saitirnově moci, s níž ovládal edhrian, ale její původ nikdo neznal. Teď se na Lavidana nevzrušeně podíval, jako by se předchozí scéna ani neodehrála.

„Když jej namíříš na smrtelného, můžeš nejen číst jeho myšlenky, ale můžeš do jeho vědomí i vstoupit. Tím jej zbavíš jeho vlastní vůle a on udělá, co budeš chtít. Vyzkoušej si to!“

Saitirno ukázal na knihovníka, který po celou dobu tupě sledoval, co se zde odehrálo. Lavidan znovu uchopil ilmentur a soustředil se. První co si uvědomil, byl strach a hrůza, které s nitrem toho stvoření cloumaly. Po chvíli si uvědomil, že svou vlastní vůlí převýšil vůli toho nebožáka, a tak jen v duchu pronesl: Přeji si, abys také vyskočil!

Muž se otočil, došel k oknu a jal se stoupat na parapet. V tom okamžiku na něj namířil svůj ilmentur i Saitirno a muž okno zavřel. Saitirno se na Lavidana omluvně usmál. „Je příliš cenný pro podobný pokus. Jako jeden z mála dokáže číst hallanoské svitky.“

„Omlouvám se, ctihodný, netušil jsem.“

„V pořádku, Lavidane. Pomocí ilmenturu můžeš ovládat konání smrtelníků a v omezené míře i windan. Jen s tím rozdílem, že oni si

uvědomují, že jsou pod tvým vlivem. Na rozdíl od edhrian, kteří to netuší.“

„Pomocí ilmenturu je tedy možné ovládat jakékoliv tvory, tedy i draky?“

„Ano, ale co je nejdůležitější pro naše poslání, jeho prostřednictvím můžeš ovládnout i bytosti běžným očím neviditelné, durúany, démony a elrauky, přízraky.“

„Tedy pověst o Ghilnerinově démonu je...?“

„Pravdivá.“

„Jak ovládnout něco, co nevidím?“

„Je způsob, jak se naučit durúany vidět.“

„Jak?“

„Pomocí rhilasu,“ odpověděl Saitirno a přistrčil před Lavidana malý sáček. Ten jej otevřel a přičichl k němu.

„Ale rhilas je jed?“

„Jistě, ale u windan stejně jako u edhrian v malém množství zbystřuje smysly. Vezmi si! Stačí jen malá špetka.“

Lavidan uchopil do prstů několik lístků a rozetřel je. Potom si prst opatrně olízl. Chvilí se nic nedělo, pak si ale uvědomil tepání krve v hlavě. Skutečně měl pocit, že se mu zjasňuje zrak a sluch.

„Podívej!“ řekl Saitirno a ukázal do protilehlého rohu, kde stál neobvyklý podstavec. Byl prázdný, alespoň to tak zprvu vypadalo. Prázdný prostor se ale začal vlnit a nabývat obrysů, až si Lavidan uvědomil, že se dívá na zvláštní odpornou bytost, která se nepodobala ničemu, co znal. Kdyby ji měl popsat, snad nejbližší by byl obrovský netopýr s kozlí hlavou. Netvor seděl schoulený a ničeho si nevšímal. Jeho křídla byla svěšená a visela podél podstavce. Vypadalo to, jako když spí.

„Už ho vidíš?“ zeptal se Saitirno.

Lavidan mlčky přikývl, ale nemohl od té podivné bytosti odpoutat oči.

„To je durúan tvého otce. Už po staletí tu spí a čeká na probuzení.“

Lavidan od bytosti konečně odtrhl oči a ukázal na sebe prstem s nevyslovenou otázkou v očích. Saitirno přikývl.

„Ano, ty. Ale ne teď. Ještě ti musím leccos vysvětlit.“

„Ano, ctihodný?“

„Víš, Lavidane, ilmentur je úžasná věc, ale působí jen v omezené míře. Neovládneš jím šik vojáků nebo dav lidí v ulicích. Působí vždy jen na jednu bytost. Proto jsem musel vymyslet jak jej používat, abych mohl ovládnout všechny edhrian naráz. To je věc, kterou se do dnešního dne nedozvěděl nikdo. Neví to ani Nirantano, ani Galdetin.“

Lavidan se na učitele tázavě podíval.

Saitirno zakýval hlavou. „Víš, neviditelný svět obývá právě tolik roztočivých bytostí jako ten náš. Má svůj vlastní řád a své vládce. Když ovládneš některého z nich, můžeš jeho prostřednictvím řídit i jeho poddané. Stejně jako tady i tam ten nejsilnější vládne všem ostatním. Právě durúanové jsou démoni, kteří byli kdysi mocnými králi a panovníky a v neviditelném světě mají desítky a stovky podřízených. Těm říkám elrauko, nehmotní, přízraky.“

„Ale jak ovládáš konání lidí?“ zavrtěl nechápavě hlavou Lavidan.

„Našeptáváním!“

„Našeptáváním?“

„Jak jsem řekl, rhilas zbystřuje smysly. To platí i pro edhrian. Mohu namíchat rhilas, který zbystří jen jejich sluch. Takový dostávají edhrian každý den ve své stravě. Všude, kde se shromažďují, vždy hoří lampy s rhilasem. To podporuje jejich vnímavost. Chci-li je ovlivnit, vydám příkaz svému durúanovi, a ten vyšle své podřízené. Ti pak posedají lidem na pravé rameno a začnou jim našeptávat. Ti, protože je nevidí a

protože si neuvědomují jejich přítomnost, považují jejich našeptávání za svůj vnitřní hlas. Tak mohu vyvolat oddanost, závist i zášť. Je to jen záležitost hodin, než elraukové ovládnou vědomí davu.“

Lavidan seděl a zaraženě se díval na svého učitele. Co se od něj ještě dozví? Chvilí přemýšlel a pak se nejistě zeptal: „Dostávají i Avartan do potravu rhlilas?“

Saitirno mlčky přikývl a Lavidan si uvědomil, že i on často jako dítě slyšel v hlavě zvláštní vnitřní hlas. Nyní se mu vše propojilo v ohromující zjištění.

V Nibrilartu není nikdo svobodný!

Všichni a všechno je spoutané jednou vůlí a jedním záměrem. Teď už chápal, jak Saitirno ovládl kmeny Ghitrosů a jejich vladaře. Zavrtěl nevěřičně hlavou a unaveně si přešel dlaněmi tvář. Otřes z takového poznání byl na jeho tváři více než viditelný. Saitirno ho s úšklebkem pozoroval.

„Za vše se musí platit, synu. Ještě jedna věc je proto důležitá. Ilmentur, aby mohl pracovat, potřebuje tvou životní sílu. Jeho časté používání vysiluje. Musíš jej tedy používat s rozmyslem. A ještě jednu věc umožňuje. Prostřednictvím durúanů se budeme moci spojit na libovolnou vzdálenost. Bez jejich pomoci můžeme v mysli hovořit, pokud má alespoň jeden z nás ilmentur a pokud na sebe vidíme. Pokud se však spojíme pomocí durúanů, dokážeme to na jakoukoliv vzdálenost, protože pro ně nic jako vzdálenost neplatí. Proto jsem ti kdysi řekl, že budeš mým okem a mým uchem.“

Lavidan přikývl a připadal si v tom okamžiku nesmírně unavený. Saitirno, jako by vytušil, co se mu honí hlavou, řekl: „Je to tak, Lavidane. Všichni jsme jen částčkami obrovského soukolí. Ty i já. Jsme jen součástí velké hry bohů.“

Lavidan se na učitele překvapeně podíval. „Ale, ctihodný, Ty jsi přece ten, který vše řídí. U Tebe se sbíhají všechny nitky.“

„Ano, může to tak vypadat v tvých očích, ale i já jsem jen prostý služebník, který pouze plní příkazy Nimbresárovy.“

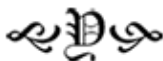
Pak Lavidana něco napadlo. „A čím se vlastně živí ti elraukové, nehmotní?“

„To poznáš sám. Čím více budeš svého durúana používat, tím více bude sílit. On se živí tvou životní silou, jeho poddaní pak obavami, které vyvolávají v lidech. Proto je můžeš používat jen na šíření závisti, nesnášenlivosti, zášti nebo strachu. Dělají to pro odměnu, kterou poté od svých obětí obdrží.“

Lavidan se mlčky díval na svého učitele a jeho mysl vířila a bouřila. Jeho rozum spojoval, kombinoval vše, co doposud viděl a co se naučil, a před jeho vnitřním zrakem teprve nyní v plné nahotě vystupovala celá ta nekonečná a neviditelná pavučina, které se stal součástí. Drtilo jej poznání, že jeho sen o samostatné vládě nad Západem se rozplývá jako ranní mlha. Žádná svoboda a žádná svobodná vůle není. I on, který bude stát na vrcholku pyramidy, bude jen pouhým článkem řetězu. Zlatým, důležitým, ale pořád jen článkem.

„Tohle všechno je snad lépe nevědět,“ pronesl tiše, když stále ještě vrtěl hlavou a unaveně si hladil čelo.

„Pohled na skutečnou moc slabé děsí. Ale ty jsi silný, Lavidane. Nebo se mýlím?“ odpověděl se zřetelným posměchem v hlase Saitirno.

Ležení u jezera Egarllôr, měsíc světél 552 e. d.

Do Lavidanova stanu stojícího uprostřed rozlehlého ležení vstoupil jeden z jeho pobočníků v hodnosti aratora. Jmenoval se Lenwe. Byl to jeho starý přítel ještě ze školy v Nibrilartu a Lavidan jej považoval za nejschopnějšího mezi svými pobočníky a také za jediného, komu mohl

svěřit alespoň některé ze svých skrytých plánů. Lenwe se uklonil a zůstal mlčky stát, čekaje, až jej jeho nadřízený osloví. Ač dobrý přítel, dokázal vždy dodržovat předepsanou etiketu a odstup, což byla další z věcí, kterou u něj Lavidan oceňoval.

Ten byl zrovna zabraný do studia jedné místní kroniky, kterou mu před několika dny přinesli. Proto chvíli trvalo, než zvedl hlavu a tázavě se na pobočníka podíval. Lenwe, který zde dosud stál s rukama založenýma na prsou, se ušklíbl.

„Budeme mít návštěvu. Před krátkou chvílí jsem mluvil s poslem, kterého poslal Argasar, jenž střeží přístupy k Dôrminaru. Hlásí, že z městských bran vyrazila malá skupinka jezdců a mají namířeno k nám. Vzhledem k tomu, že jedou pod rozvinutou korouhví, to určitě nebude výpad. Na to je jich i příliš málo. Mám pocit, že jsou to poslové. Jak je přivítáme?“

Lavidan se zvedl z křesla a začal přecházet po stanu. Bylo na něm vidět, že jej ta zpráva potěšila. „Výborně! Tak konečně se rozhoupali! V žádném případě se jim nesmí nic stát. Pošli jim v ústrety Jigur Khana, ať je uvítá se všemi poctami jako vyslance. A nech připravit velký stan. K audienci ať se dostaví všichni ensangkanové a nelkanové, kteří jsou v táboře. A bude tam i celá moje osobní stráž. Ať to trochu vypadá a uděláme na ně dojem.“

„Jak si přeješ, harvone,“ přikývl pobočník, uklonil se a odešel vyplnit příkazy.

Lavidan se zatím vrátil ke kronice, ale nemohl se na ni soustředit, a tak ji zavřel a odložil. Odhadoval, že poslové tu budou tak za dvě hodiny. Přemýšlel, co asi bude potřeba připravit, a při tom jej cosi napadlo. Otevřel truhlu stojící v rohu stanu a vyjmul z ní cosi zabaleného v suknu. Byl to dlouhý a starobylý meč. Měl jiný tvar, než jaký běžně používali Ghitrosové nebo Ilfirian. Vzal meč do ruky a několikrát se s ním rozmáchl. Ozval se hluboký svist, jak zbraň prořízla vzduch.

„Dobrá zbraň. Opravdu dobrá,“ zabručel tiše. „To určitě není jen tak nějaký tuctový kus. Ten bude mít svou historii a kdoví, možná ho někdo z těch vyslanců pozná?“

V jeho osobních věcech se tento meč nalézal už dobrých osm let, od bitvy pod hradbami Amlogranu, kde spolu s Nirantanem společně porazili nepřátelskou armádu. Když po bitvě v močálech pronásledovali zadní voj ustupujícího vojska, zastavil jejich postup nevelký oddíl, který se obětoval pro záchranu armády. Tento meč tehdy sebral jejich padlému veliteli. Byl to důležitý důkaz, že armáda, kterou porazili, je opravdu armádou Kothariho dědiců. Meč totiž vypadal stejně jako ty, které ukořistili v dávných časech po vítězství na soutoku Dornegiru a Teguskenu a které byly společně s korouhvemi doposud uložené v Saitirnově zbrojnici.

„Vezmu si jej k audienci,“ zašeptal Lavidan sám pro sebe, „uvidíme, co to s nimi udělá, až jej spatří.“

Potom vzal malý stříbrný zvonek a zazvonil. Když se objevil sluha, úsečně přikázal: „Můj slavnostní oděv a zbroj!“

Za chvíli přišli tři sluhové a jali se Lavidanovi pomáhat s ustrojením. Když byl hotový, sebral meč a vyšel ze stanu, aby se včas přesunul do velkého hodovního stanu. Tam již probíhaly poslední přípravy. Jeho křeslo bylo postavené na podstavci pokrytém rudým kobercem, za ním byla rozvinutá šedá korouhev se šarlatovým drakem. Od podstavce až ke vchodu do stanu teď sluhové rozvíjeli další koberec, po němž budou zanedlouho kráčet vyslanci. Do stanu vstoupila ozbrojená jednotka, asi tři tucty mužů jeho osobní stráže ve zbroji z erenbalu. Lavidan jim pokynul, aby se rozestavili z obou stran po celé délce koberce. Do stanu se mezitím scházel i celý velitelský sbor jeho alathosu. Jeho pobočníci Lenwe, nejvyšší vojenský velitel Surnihan a Adhal pocházející z kasty Nildenan, úředník, který měl na starosti jeho archív. Po obou stranách jeho křesla se postavil tucet ghitroských velmožů v hodnosti nelkanů a velitelů jednotlivých ensangů, kteří byli právě přítomni v táboře.